

ჭიზრან ხალილ ჭიზრანი

ნინასწარმეცხველი

ინგლისურიდან თარგმნა ნინო ფოლოძემ

ქართული აკადემიური წიგნი

თბილისი 2013

Khalil Gibran, The Prophet
translated from English into Georgian by Nino Dolidze

ISBN 978-9941-9270-3-4

© ნინო დილიძე, 2013
© „ქართული აკადემიური წიგნი“, 2013

„ქართული აკადემიური წიგნი“
ირ. აბაშიძის 16, 0179 თბილისი, ტელ: 2227137; 551 227137
www.artlines.ge, www.artlinesshop.ge, artlinesinfo@gmail.com

მთარგმნელისაგან

ლიბანელი პოეტი, პროზაიკოსი და მხატვარი ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი 1883 წლის 6 იანვარს ჩრდ. ლიბანის სოფ. ბშარიში მოევლინა ქვეყანას. ხუთი წლისა ადგილობრივ სკოლაში შევიდა. სწავლობდა არაბულს, ფრანგულს, სირიულს (რომელიც დღესაც მარონიტების სააღმსარებლო ენაა). მამის გარდაცვალების შემდეგ, ჯერ კიდევ სკოლის მოსწავლეს, ამერიკის შეერთებულ შტატებში მოუხდა გადასახლება, რადგან დედამისს ბოსტონში ნათესავები ჰყავდა. ბოსტონის ჩინურ კვარტალში ოჯახი მეტად დუხჭირ პირობებში ცხოვრობდა. ჯიბრანი გულმოდგინედ შეუდგა ინგლისურის შესწავლას, თუმცა ცდილობდა, მშობლიური ენა არ დაევიწყებინა. 1897-1899 წლებში ის სპეციალურად დაბრუნდა ლიბანში, რათა გაემყარებინა და გაეღრმავებინა არაბულის ცოდნა. მოგვიანებით არაბულიც და ინგლისურიც მისი სამწერლო ენები გახდა.

1902-1903 წლებში ტუბერკულოზმა ჯიბრანის დედის, ძმისა და დის სიცოცხლე შეინირა. ამ ტრაგედიის შემდეგ, რომელმაც უდავოდ დიდი დაღი დაასვა შემოქმედის სულს, ბოსტონში მისი ნახატების პირველი პერსონალური გამოფენა შედგა. ჯიბრანს მფარველი გამოუჩნდა მერი ჰასქელის სახით, რომელმაც ნიჭიერი ახალგაზრდა ნატიფი ხელოვნების შესასწავლად საფრანგეთში გაგზავნა. 1908-1910 წლებში ჯიბრანი პარიზში ცხოვრობდა და ჟულიანის აკადემიაში სწავლობდა, 1911 წლიდან ის ნიუ-იორკში მოღვაწეობდა, 1920 წლიდან სათავეში ედგა არაბ მწერალთა ორგანიზაციას, რომელიც ამერიკის შეერთებულ შტატებში არაბული მწერლობის პოპულარიზაციას ეწეოდა. მთელი ცხოვრების მანძილზე ენატრებოდა ლიბანი, სადაც 1931 წელს, გარდაცვალების შემდეგ გადაასვენეს და წმ. სერგის მარონიტული ეკლესიის ეზოში დაკრძალეს.

ჯიბრან ხალილ ჯიბრანი ლიტერატურაშიც მაღალი დონის მხატვრად და ფილოსოფოსად გვევლინება. მისი მხატვრული თხზულებების, ესსეების, ჩანახატებისა თუ წერილების გაცნობისას თვალში საცემია სამყაროს მისეული, განსაკუთრებული ხედვა. ჯიბრანის მიერ არაბულ ენაზე დაწერილ ნაწარმოებებს შორის გამოირჩევა ლექსები პროზად, რომელიც კრებულის სახით გამოვიდა სახელწოდებით „ცრემლი და ღიმილი“ (1914); ავტობიოგრაფიული რომანი „დამსხვრეული ფრთები“ (1912), ხოლო ინგლისურენოვან თხზულებებს შორის – „იესო ძე კაცისა“ (1928), „ქვიშა და ქაფი“ (1926), „ქა-

რიმსლები“ (1920), „შეშლილი“ (1918) და სხვ. მისი ნაწარმოებებიდან ქართულად თარგმნილია „მესაფლავე“ (დ. გოჩოლეიშვილის მიერ), „შლეგი იოანე“, „წარმავალობასა და მარადიულობას შორის“, ფრაგმენტები წიგნიდან „სიტყვები“ (გ. ლობჯანიძის მიერ), „პოეტი“, „თვითმკვლელობამდე“, „მე ჩემი ღიბანი მაქვს, თქვენ თქვენი ღიბანი“, „ეშმაკი“, „გუშინ, დღეს, ხვალ“, „სკალპელი და საანესთეზიო საშუალებები“ (დ. გარდავაძის მიერ), „ჩემი დაბადების დღე“, „მონობა“, „ხილვა“, „შუალამიდან განთიადამდე“ (ი. გრძელიძის მიერ), ფრაგმენტები წიგნიდან „ქვიშა და ქაფი“ (გ. ლობჯანიძის, ი. მახარაძის მიერ), „იესო ძე კაცისა“ (გ. ლობჯანიძის, მ. გიგინეიშვილის მიერ), „სიმღერები“, „წინასწარმეტყველის წალკოტი“ (მ. გიგინეიშვილის მიერ), „არაბული ენის მომავალი“ (ნ. სურმავას მიერ), „მუსიკა“ (ნ. დოლიძის მიერ). 1981 წელს მურმან ქუთელიამ დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია „ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის მსოფლმხედველობა“. მასვე ეკუთვნის არაერთი საინტერესო სტატია ამ თემაზე.

მსოფლიოში ყველაზე ცნობილ არაბ მწერლად აღიარებული ჯიბრან ხალილ ჯიბრანის ყველაზე ცნობილი ნაწარმოები, მხატვრული ესსე „წინასწარმეტყველი“ ნიუ-იორკში 1923 წელს ინგლისურად გამოქვეყნდა. წიგნი შეფასდა, როგორც ჯიბრანის მსოფლმხედველ მხატვრული ენციკლოპედია, არაბული რომანტიზმის უმნიშვნელოვანესი ქმნილება. თავად ავტორი ამბობდა: „ესაა ჩემი აღმსარებლობა, ჩემი ცხოვრების ხელშეუხებელი სინმიხედვით. ვისურვებდი, ის ერთ-ერთ ეკლესიაში წამეკითხა.“

„წინასწარმეტყველში“ თავისებური კომპოზიციით არის წარმოდგენილი ფილოსოფიური ფიქრები ისეთ პირველად, ელემენტარულ საკითხებზე, როგორიცაა სიყვარული, მეგობრობა, ქორწინება, სილამაზე, წყალობა, თავისუფლება, ყიდვა-გაყიდვა, კანონი, დანაშაული, სასჯელი, ცოდვა, რწმენა, სიკვდილი და სხვ. ჯიბრანის პოეტიკას სიმარტივე და აფორიზმულობა გამოარჩევს, ხოლო მის მხატვრულ აზროვნებას – სიღრმე და დახვეწილობა. თავად ავტორი, რომელსაც განსაკუთრებით უყვარდა ეს ნაწარმოები, ამბობდა: „თუ პოეტები რითმებს ზღვისაგან იღებენ, ჩემი თხზულების რითმა წმიდა წიგნებიდან მოდის.“ ამერიკელმა მკითხველმა თავიდანვე დაინახა მასში ადამიანის გულისა და გონების ყველაზე ღრმა იმპულსების გამოძახილი.

ამიტომაც იყო, რომ მარტო აშშ-ში „წინასწარმეტყველის“ უპრეცედენტო რაოდენობა – ათ მილიონზე მეტი ეგზემპლარი გაიყიდა. 1923 წელსვე ის ოც ენაზე ითარგმნა. ესსე, რომელიც ინგლისურენოვანი არაბული ლიტერატურის კლასიკად იქცა, დღეს უკვე

ორმოცდაათამდე ენაზეა თარგმნილი, მათ შორის ქართულადაც (მ. გიგინეიშვილის, დ. გოგიბედაშვილის მიერ).

წინამდებარე თარგმანი „წინასწარმეტყველის“ გადმოქართულების მესამე მცდელობა გახლავთ. შევეცადე, ავტორის ნაფიქრალი მაქსიმალური სიზუსტით მომეტანა თქვენამდე. ცნობილია, რომ ჯიბრანი დიდი ხნის განმავლობაში მუშაობდა ამ წიგნზე.

დიდი მადლობა მინდა მოვახსენო არაბისტს, არაბული და ფრანგული ენებიდან შესანიშნავ მთარგმნელს, ქ-ნ ლია რუხაძეს მეტად საჭირო და საინტერესო შენიშვნებისთვის.

ჩემს მცირე შესავალს ჯიბრანის უახლოესი მეგობრის, მარი ჰასქელის მიერ „წინასწარმეტყველზე“ ნათქვამი ცნობილი ფრაზით დავასრულებ: „გადავშლით ამ წიგნს სიბნელეში, რათა სულებს საზრდო მივაწოდოთ, ჩვენ შიგნით ცა და დედამიწა აღმოვაჩინოთ.“

ნინო დოლიძე

თბილისი, 2013 წლის 4 თებერვალი

სარჩევი

გემის გამოჩენა	11
სიყვარული	17
ქორწინება	20
შვილები	22
წყალობის გარეშა	24
ჭამა-სმა	27
შრომა	29
სიხარული და მწყობრება	32
სახლები	34
სამოსი	37
ყიდვა-გაყიდვა	38
ღანაშაული და სასჯელი	40
კანონები	44
თავისუფლება	46
გონება და ვნება	48
ტკივილი	50
თვითმეურნება	51
სწავლება	53
მეგობრობა	54
საყვარელი	56
ფრო	58
სიკეთე და ზოროცება	60
ლორცა	63
სიამოვნება	65
სილამაზე	68
რელიგია	70
სიკვდილი	72
დამშვიდობება	74

ნინასწამეცხველი

სლმუსჭაფა, რჩეული და საყვარელი, თავისივე დღის განთიადი, თორმეტწელინაღს ელოდა ქალაქ ორჯალესში გემის დაბრუნებას, რომელსაჲც ის იმ კუნძულზე უნდა ნაყვანა, სადაჲც დაიბადა.

მეთორმეტე წელინაღს, აილულის – მოსავლის თვის მემვიდე დღეს ის ავიდა ზორჯზე, რომელიჲც ქალაქის გაღვინის გარეთ იყო, და ზღვისკენ გაიხედა. შენიშნა, ნისლში გახვეული მისი გემი ახლოვდებოდა.

მაშინ აღმუსჭაფას გული გაიხსნა და მისი სიხარული უკიდურად ზღვას გადასწვდა. თვალეში დახუჭა და თავისი სულის სიჩუმეში ღორჯლონდა.

მაგრამ როდესაჲც ზორჯიდან ჩამოვიდა, სევდამ მოიწვა და გაიფიქრა: როგორ ნავიდე მშვიდობით და სევდის გარეშე? ქალაქის დატოვება სულს დამისერავს.

ამ კედლებში გავატარე გრძელი ტკივილიანი დღეები, გრძელი მარტოობის ღამეები. და ვის ძალუძს, საკუთარ ტკივილსა და მარტოობას სინანულის გარეშე განეშოროს?!

ამ ქალაქის ქუჩებში უხვად მიმოვფანტე ჩემი სულის ნამსვრევები. ჩემი კაემნის პირმშოები მრავლად დადიან ამ ზორჯებს შორის. არ შემიძლია, მათ უტკივილოდ დავერლოდე.

ჭანისამოსს კი არ ვიხდი დღეს, არამედ ტყავს ვიძრობ საკუთარი ხელებით.

ჩემ უკან აზრს კი არ ვტოვებ, არამედ შიმშილისაგან და ნყურვილისაგან დამტკბარ გულს.

და მაინც, ველარ დავაყოვნებ.

ზღვა, რომელიც ყოველ არსებას თავისკენ უხმობს, მერ მუძახის და უნდა ნავიდე.

ღარჩენა გაყინვასა და გაქვავებას ნიშნავს, თუმც საათები ღამერ გადიან.

მე ნავიღებდი აქედან ყველაფერს, მაგრამ როგორ?!

ხმას არ შეუძლია, თან ნაილოს ენა და ცუჩები, რომლებიც მას აფრთხიანებენ. ის მარტო უნდა გაიჭრას სივრცეში.

არწვივთ ცოცხებს თავის ზუღეს და მარტო მიფრინავს რისკენ.

როდესაც აღმუსტაფა ზორცვის ძირას ჩავიდა, ისევ მიაპრო მხერა ზღვას და დანახა: მისი გემი ნაპირს უახლოვდებოდა, გემბანზე კი მეზღვაურები – თავისი ქვეყნის შვილები იყვნენ.

მათ დანახვაზე აღმოხდა მის სულის:

პირველდღის შვილებო, ცალღებზე ამხედრებულნო, რამდენჯერ შემოწყურებულხართ ჩემს სიზმრებში, ახლა კი მოხვედით რხადში, როცა გამოვიღვიძე, თუმც ეს სიხადე ჩემი უფრო ღრმა სიზმარია.

მზად ვარ ნასვლისთვის და ჩემი სწრაფვა გამგზავრებისკენ აფრებს აღმართავს, რომლებიც უკვე ქარებს ელიან.

მხოლოდ კიდევ ერთხელ ჩავისუნთქავ ამ მშვიდ ჰაერს, კიდევ ერთხელ მოვიხედავ უკან სიყვარულის მხერიით და შემდეგ დავდგები თქვენ შორის – მეზღვაური მეზღვაურთა შორის.

ჰოი, მენ, უნაპირო ზღვაო, უძინარო დედავ, მხოლოდ მენში ნახულობენ სიმშვიდესა და თავისუფლებას მდინარეები და ნაკაღულები.

კიდევ ერთხელ შეირხევა ეს ნაკადული, ერთხელაჲ ჩაიჩურ-ჩულეშს ამ ველზე,

და შემდეგ მოგენდობი – უკიდევანო წვეთი უკიდევანო ოკანეს.

ის მიდიოდა და შორიასლოს ხედავდა კაწეშსა და ქალოშს, რომლებიერ თავიანთი ვენახებიდან და მინდვრებიდან ქალაქის კარნიჭისკენ მიიჩქაროდნენ.

ესმოდა მათი ხმა – მის სახელს იმეორებდნენ, ერთმანეთს გასძახობდნენ – ჩამოვიდაო გემი.

და თქვა თავისთვის:

ნუთუ განშორების დღე იქნება მკის ალო?

ნუთუ მართლთა ჩემი მიმნახარი იქნება ჩემი განთიადი?

რა უნდა ვუთხრა მას, ვინერ ხნული მიაჭოვა შუა გზაში, ან მას, ვინერ უწოდენი მიაჭოვა დაუნურავი?

გადაიქრევა ჩემი გული ნაყოფიერ ხედ, რომ ჩამოვკრიფო და დავარიგო ჩემი ნაყოფი?

ამოხეტქს კი შადრევანივით სურვილები ჩემში, რათა ავაფსო მათი თასები?

განა ქნარი ვარ, რომ ყოვლად ძლიერის ხელი შემეხოს, ან კიდევ სჭვირი, რომ მისი სუნთქვა პიდაპირ ჩემში გადმოიღვაროს?

სიჩუმის მძებნელმა განა რა საგანძური ვიპოვე მდუმარებაში, რომ მისი გაწემა თამამად შევძლო?

თუკი ეს ჩემი მოსავლის დღეა, რომელ უხსოვარ დროში ან

რომელ მინდვრებში დავთესე თესლი?

თუ ეს მართლაც ის დროა, როცა ჩემი ლამპარი უნდა აღ-
ვმართო, ალი, რომელიც მას განათებს, არ არის ჩემი.

ავნევ ჩემს ლამპარს ბნელს და წარიელს და ღამის გუშავი
ჩაასხამს მასში ნავთს. კიდევ ანთებს მას.

ეს ყოველივე მან სიტყვებით თქვა, მაგრამ გარელებით მეტი
დარჩა გულში უთქმელი, რადგან თავად არ შესწევდა ძალა,
თავისი ღრმა საიდუმლო გამოეთქვა.

როცა ქალაქში შევიდა, ხალხი ერთხმად მიეგება.

ქალაქის უხუცესები ნინ წარსდგნენ და უთხრეს:

ჯერ ნუ დავგვტოვებ.

შუადღე იყავი ჩვენს ბინდბუნდში, შენი ახალგაზრდობა კი
ოწნებებს გვჩუქნიდა, რომ გვეოწნება.

უცხო არა ხარ ჩვენ შორის და არც სტუმარი. ჩვენი საყვარ-
ელი, ძვირფასი ვაჟი ხარ.

ნუ დაალონებ ჩვენს თვალებს შენი სახის უნახაობით გამონვეუ-
ლი შიმშილით.

ქურუმებმა კი უთხრეს მას:

ნუ დაუშვებ, რომ ზღვის ტალღებმა დაგვარაკვეონ და წლევ-
ში, რომელიც ჩვენთან გაატარე, მოგონებდად იქნეს.

ჩვენ შორის დადიოდი, სულო, და შენი ჩრდილი ნათელს
ჭყენდა ჩვენს სახეებს.

ისე გვიყვარდი! მაგრამ უსიტყვო იყო ჩვენი სიყვარული და

დაფარული.

ახლა კი ხმამაღლა მოგმართავს ის და ღიად ღგება შენ წინაშე.

ყოველთვის ასე ხდებოდა – სიყვარულის სიღრმეს განშორების უამს შეიგრძნობ მხოლოდ.

სხვებზე მოვიდნენ და ყველანი ეკედრებოდნენ.

მაგრამ იგი არას ამბობდა. მხოლოდ თავი დახარა. და ვინც ახლოს იდგა, შეამჩნია მისი წრემღეები, მკერდზე რომ ერემოდნენ.

ხალხთან ერთად აღმუსტაფა ტაძრისკენ, დიდი მოედნისაკენ გაემართა.

სალორჯავიდან ქალი, სახელად აღმიტრა, გამოვიდა. აღმიტრა ნათელმხილველი იყო.

აღმუსტაფამ აღერსით სავსე მზერით შეხედა ქალს, რადგან ის იყო პირველი, ვინც იპოვა წინასწარმეტყველი და ირნმუნა მისი, როცა იგი ქალაქში გამოჩნდა.

აღმიტრა მიესალმა სიტყვებით:

ღვთის წინასწარმეტყველო, თვალუნვდენელ სივრცეებში დიდხანს ეძებდი შენს გემს და ახლა ის მოვიდა. უნდა ნახვიდე. უსაზღვროა შენი სევდა მოგონებების მიწის გამო, სადაც რბოვრობდნენ შენი დიდი სურვილები და მისწრაფებები.

ახლა კი, ვერც ჩვენი სიყვარული და ვერც ჩვენი მწყხარება ვლარ დაგაკავებს.

მხოლოდ ამას გთხოვთ, სანამ დაგვტოვებ, გველაპარაკე და როტა კიდევ ვაზიარე ჭეშმარიტებას.

ჩვენ კი მას ჩვენს შვილებს გადავყრეთ, ისინი – თავიანთ შვილებს. და შენი სიძარტლე აღარ გაქრება.

მარტოობაში ჭვრეტდი თითოეული ჩვენგანის ფლევებს და მუ-
ღამ ფხიზელს გესმოდა, მიძინარენი როგორ ვჭიროდით და
ვიყინოდით.

ამიტომ ახლა ჩვენივე თავი გადაგვიძალე და დაუფარავად
გვითხარნი ყველაფერი, რაღ დაინახე დაზადებას და სიკვდილს
შორის.

ნინასნარმეტყველმა უპასუხა:

ორფალესის მუხოვრებნო, რაზე შემიდლით გესაუბროთ, თუ არა
იმაზე, რაღ სნორედ ახლაღ არ ასვენებს, ანუხებს და აფორი-
აქებს თქვენს სულებს.

მამინ აღმიჭრამ უთხრა: გვესაუბრე სიყვარულზე.

აღმუსტაფამ თავი ასნია და ხალხს გადახედა. სულგანაზული ადამიანები პასუხს ელოდნენ. მან კი ხმაძალღა ნარმოთქვა:

როდესაჲ სიყვარული გიხმობთ, გაპყევით მას, თუმც მისი გზები რთულია და ეკლიანი.

თუ მისი ფრთები შემოგეხვევათ, დანებდით მას, თუმც შესაძლოა, ფაფუკ ზუმბულოებს შორის ჩამალულომა ხმალომა დაგჭრათ.

როდესაჲ გესაუბრებთ, დაუჭერეთ მას, მაშინაჲ კი, როცა მისი ხმა ორნებებს გიმსხვრევთ ისე, ვით ჩრდილოეთის ქარი გააჭიალოებს ხოლომე ზაღებს.

მართალია, სიყვარული გვირგვინს გადაგამთ, მაგრამ ჭვარსაჲ გაყვამთ.

გზრდით და თან ტოტებს ვაჭრით.

მაღლოდებთ თქვენს სიმაღლომდე, რათა მოეხვიოს მზის სხივებში მორახურახე თქვენს მგრძნობიარე ყლორტებს.

და ჩადის თქვენს ძირებამდე, რათა მინას ჩაზღაყუებული თქვენი ფესვები შეანჯღრიოს.

ხორბლის ძნის მსგავსად ვაგროვებთ ის თავის გარშემო.

ის გლეწავთ, რათა ვაგამიშვლოთ.

გვრით, ზონისაგან რომ ვაგათავისუფლოთ.

ის გფქვავთ გათეთრებამდე.

გზელთ, ვიდრე არ დარბილოდებით.

და შემდეგ გადაგვრემთ თავის წმინდა ქრებლს, წმინდა ჰყრად რომ იქნეთ ღვთის წმინდა ზიარებისთვის.

ყოველივე ამას სიყვარული დაგატყობთ თავს, რათა თქვენი საკუთარი გულის საიდუმლოებნათა შეწნობა შეძლოთ. და ამ შეწნობით ქსოვრების გულის ნაწილად იქნეთ,

მაგრამ თუ შიშმორეულნი სიყვარულში მხოლოდ მშვიდობასა და ნეტარებას დაუწყებთ ძებნას, უმჯობესი იქნება, დაფაროთ თქვენი სიშიშვლე და მიატოვოთ სიყვარულის კალო,

ნახვიდეთ სამყაროში, სადაც არ არის ნელინადის დროები, სადაც გაიყინებთ, მაგრამ მთელი გულით ვერ გადაიკისკისებთ; სადაც იჭირებთ, მაგრამ თქვენს წრემოს ზოლომდე ვერ დაღვრიეთ.

სიყვარული არაფერს გასწემს საკუთარი თავის გარდა და არ-საიდან იღებს გარდა საკუთარი თავისა.

სიყვარული არაფერს ფლომს და არც ის სყრს, რომ მას ფლომდნენ,

რადგან სიყვარული მხოლოდ სიყვარულის სჯერდება.

როცა გიყვარს, კი არ უნდა თქვა, ღმერთთაო ჩემში, არამედ – მე ვარო ღვთის გულში.

არ იფიქრო, რომ შეგიძლია მართო სიყვარული. თუკი ღირსად ჩავთვლის, თვითონ წარმართავს შენს გზას.

სიყვარულის მხოლოდ ის უნდა, საკუთარი თავი განახორ-

წიელოს.

მაგრამ თუ გიყვარს და შენს სურვილებზე უარს ვერ ამბობ, მოდი, ეს იყოს შენი გულისთქმა, შენი ნაღილი;

რომ დადნე და ემსგავსო მორაკრაკე ნაკადულს, რომელიც ღამეს უძღერის თავის სიმღერას,

რომ შეიწხო უსაზღვრო სინაზის ტკივილი,

რომ დაიჭრა შენი სიყვარულის ნვდომით და სიხარულით და-
იწლო სისხლისგან,

რომ გაიღვიძო მზის ამოსვლისას ფრთაშესხმული გულით და
მადლოზა თქვა კიდევ ერთი სიყვარულის დღისათვის.

რომ დაისვენო შუადღისას და სიყვარულზე იფიქრო,

რომ საღამოს შინ მადლიერებით აღვსილი დაბრუნდე

და შემდეგ დაიძინო შეყვარებულისთვის ლოცვით გულში, სოჭ-
ბის სიმღერით ზაგზე.

შედეგ ალმიტრამ უთხრა: ქორწინებაზე რას გვეტყვი, მას-
ნავლემბელო?

და მან უპასუხა:

ერთად დანიშნეთ და სამუდამოდ ერთად იქნებით.

ერთად იქნებით მაშინ, როცა სიკვდილის თეთრი ფრთები
თქვენს ფლემს მიმოფანტავენ.

ერთად იქნებით ღმერთის უჩუპარ მახსოვრობაში.

მაგრამ დატოვეთ წოჭა მანძილი თქვენს ერთადყოფნაში.

ნება მიეერთ ზეიურ ქარებს თქვენ შორის წუკვის.

გიყვარდეთ ერთმანეთი, ოღონდ სიყვარულის ხუნდებად ნუ
აქრევთ.

უმჯობესია, ის თქვენი სულის ნაპირებს შორის აღელვებული
ზღვა იყოს.

ავსეთ ერთმანეთის თასები, მაგრამ ნუ შევამთ ერთი თასი-
დან.

მიეერთ ერთმანეთს თქვენი პურები, მაგრამ ნუ შევამთ ერთი
კუკრიდან.

იძღვრეთ, იწყვეთ, იმხიარულეთ, მაგრამ თითოეული თქვენ-
განი მარტო იყოს.

ბარბითის სიმებზე მარტონი არიან, თუმცა მათგან ერთი მუსიკა

უღერს.

მიუერთ ერთმანეთს თქვენი გულები, მაგრამ არა მპყრობელობაში,

რადგან მხოლოდ წხოვრების ხელს შეუძლია მათი დატყვა.

იდექით ერთად, მაგრამ არა ძალიან ახლოს –

ჭაძრის სვეტებზე ერთმანეთისგან შორს აღმართულან,

მუხა და ალვა ერთმანეთის ჩრდილში არ იზრდებიან.

ქალმა, რომელსაც პატარა ზავშვი მკერდზე მიეკრა, უთხრა: გველაპარაკე შვილებზე.

ღა მან თქვა:

თქვენი ზავშვიები თქვენ არ გეკუთვნით.

ისინი სიწოცხლის შვილები არიან, სიწოცხლის, რომელსაც საკუთარი თავი სწყურია.

ისინი თქვენი საშუალებით მოდიან, მაგრამ არა თქვენგან.

ღა თუმცა თქვენთან ერთად არიან, თქვენს კუთვნილებას არ წარმოადგენენ.

შეგიძლიათ, მისწეთ მათ სიყვარული, მაგრამ არა თქვენი აზრები,

რადგან მათ თავიანთი ფიქრები აქვთ.

შეგიძლიათ შეიკედლოთ მათი სხეულები, მაგრამ არა – სულები,

რადგან მათი სულები ხვალისდელი დღის მკვიდრნი არიან, თქვენ კი ოჯახში არ შეგიძლიათ მომავლის მონახულება.

შესაძლოა, ესწრაფვოდეთ, მიემსგავსოთ მათ, მაგრამ ნუ ერდებოთ, დაიმსგავსოთ ისინი,

რადგან ეხოვრება უკან-უკან არ მიდის და გუშინდელ დღესთან არ ყოვნიდება.

თქვენ მშვილდები ხართ, რომლიდანაც თქვენი შვილები, როგორც ქოჩხალი ისრები, წინ-წინ გაიჭრნენ.

მსროლელი ხედავს მიზანს უსასრულობის ბილიკზე და ის გლყნავთ თქვენ თავისი ძალით, რომ მისი ისრები სწრაფად და შორს გაფრინდნენ.

დაე, იყოს თქვენი მოხრილობა მსროლელის ხელში მხოლოდ სინარყლის მომჭანი,

რადგან, როგორც გაფრენილი ისარი, ისევე უყვარს მას მშვილდი, რომელიც ადგილზე რჩება.

მ ემდეგ მდიდარმა თქვა: გველაპარაკე ნყალოზის გაღებაზე.

მან უპასუხა:

გასწემთ, მაგრამ სულ მყრრედს, როდესაც თქვენი კუთვნილი-
დან გასწემთ.

ღა გასწემთ ჭეშმარიტად, რასაც თქვენივე არსებიდან გაიღებთ.

რისთვისაა თქვენი ქონება, თუ არა იმისთვის, რომ გეშინიათ,
ვაითუ ის, რასაც ღღეს ფლოზთ, ხვალ რამეში დაგჭირდეთ.

ღა ხვალ? რას მოყუტანს ხვალინდელი ღღე გამჭრიახ,
წინდახედულ ძაღლოს, რომელიც თავის ძვლებს უკვალო უღაბ-
ნოს ქვიშაში მარხავს ღა თან პილიგრიმებს მისდევს წმინდა
ქალაქისაკენ?

რა არის გაჭირვეზის წინაშე შიში, თუ არა თავად გაჭირვეზა?

განა წყურვილის შიში, როჯა ჭა სავსეა, არ არის დაუოკებელი
წყურვილი?

არინ ისეთნი, რომელიც როჭას გასწემენ იმ ზევრიდან, რასაც
ფლოზენ. მათ სურთ, სახელი გაითქვან ღა ეს სურვილი მათ
ნანყალოზებს საზიზღარსა ღა ფუჭს ხდის.

არინ ისეთიც, რომელიც ზოლომდე გასწემენ იმ მყრრედს,
რაც აქვთ.

მათ სწამთ წხოვრების, მისი ხელოვაშლილოზის. მათი ხაზინა
არასოდეს წარიელოღება.

ზოგიერთები გასწემენ სიხარულით ღა ეს სიხარულია მათი

ჭილდო.

ზოგიერთებში გასწევენ ტკივილით და ეს ტკივილია მათი მირონცხება.

არის ისეთი, ვინც აძლევს და არ იყის გაღების ტკივილი. ის არც სიხარულის ეძებს და არც იმის იმედად გასწემს, რომ ეს სათნოებაში ჩაეთვლება.

ის გასწემს, როგორც მინდვრად მურჭი აფრქვევს თავის სურნელს.

ასეთი ადამიანების ხელებით თვით ღმერთი საუბრობს. მათი თვალების სიღრმეიდან უფალი უღიმის დედამინას.

კარგია წყალობის გაღება, როცა გთხოვენ, მაგრამ უკეთესია, როცა არ გთხოვენ და თავად გესმის.

გულუხვი მწყალობლისთვის იმის პოვნა, ვინც მას მიიღებს, უფრო დიდი სიხარულია, ვიდრე თვით წყალობის გაღება.

არსებობს კი ამქვეყნად რაიმე ისეთი, დამაღვად რომ ღირდეს?

რაც განაღიათ, ერთ დღეს ყველაფერი გაიქცევა. ამიტომ ახლა გაიღეთ, რომ ჩუქების მთელი მადლი და სიმშვენიერე თქვენ გაკუთვნოდეთ და არა თქვენს მემკვიდრეებს.

ბშირად ამბობთ: მივწყმდი, ოღონდ ღირსეულს.

არც ხეები თქვენს ბაღში და არც ფარა თქვენს საძოვრებზე ამას არ ამბობენ.

ისინი იძლევიან, რათა იწოცხლონ, რადგან არმიყვამა გაქრობის, დალუპვის ტოლფასია.

ჟემპარიჭად, ის, ვინც ღირსია მიიღოს თავისი დღეები და

ლაბეები, ღირსია, მიიღოს თქვენგან ნებისმიერი სხვა ძღვენი.

და ის, ვინც დაიმსახურა, წხოვრების ოკეანიდან შეესვა, იმსახურებს, თავისი ფიალა თქვენი პატარა ნაკადულიდანაც აავსოს.

განა არსებობს უფრო დიდი ღირსება, ვიდრე ის, რაზე წყალობის მიღების სიმტკიცესა და სიამაყეში, გულდატრელებულობასა და ურყეობაში, ან, თუნდაც, შემწყნარებლობაში დავანებულა?!

ვინ ხართ თქვენ, რომ ადამიანებმა თქვენ წინაშე გულისპირი შემოიფლიოთონ, თავიანთ სიამაყეს საფარველი აპხადონ, რათა მათი გაშიშვლებული ღირსებისა და შეწუხებისგან გათავისუფლებული სიამაყის დანახვა შეძლოთ?!

პირველად იმას დააკვირდით, თავად თუ იმსახურებთ, იყოთ გამიქმნი, წყალობის გაღების იარაღნი.

რადგან სინამდვილეში მარტო წხოვრება აძლევს წხოვრებას. თქვენ კი, მწყალობლებად რომ მოგაქვთ თავი, ამის მონიშნის ხართ მხოლოდ.

და თქვენ, წყალობის მიმღებთ – თქვენ ხომ უკლებლივ ყველა ღებულობთ – მადლობის თქმაც არ გინდათ იჭვიროთო, უღელი რომ არ დაადგათ თქვენს თავსაყ და იმასაყ, ვისგანაყ მოგეყრებათ.

უკეთესია, ამაღლდეთ მწყალობელთან ერთად მის საჩუქრებზე, როგორც ფრთებზე.

რადგან გადამეტებული ზრუნვა საკუთარ მოვალეობაზე იმის დიდსულოვნებაში დაეჭვებას ნიშნავს, ვისი დედაც ნაყოფიერი მინაა, ხოლო მამა – ღმერთი.

მედივე ერთმა მოხურმა მეფუნდუკემ მიმართა: ჭამასა და სმაზე გვითხარი რამე.

და მან თქვა:

ეჰ, ნეტავ, ღეღამინის ტკბილსურნელებით გამოკვება შეგძლე-ბოდათ, ან ჰაერში ფესვებგადგმული მქენარეებივით სინათლეს გამოიზარდეთ,

მაგრამ თქვენ უნდა მოკლათ, რათა დანაყრდეთ და ჩვილს ღედის რძე უნდა წაართვათ, წყურვილი რომ მოიკლათ.

ამიტომ, მოდით, ესერ საიდუმლოებად დარჩეს.

თქვენი ტრაპეზი იქრეს სამსხვერპლოდ, რომელზეც ტყუებიდან და მინდვრებიდან მოჭანილი უდანაშაულო მსხვერპლს სწირავენ კიდევ უფრო უმანკოს და უბინოს, რაჟ უამრავ თქვენგანშია.

როდესაჟ მხერს კლავთ, გულში გაივლეთ:

„იმავე ძალით, რითაჟ მე შენ გკლავ, თავად ვიქნები დამარ-ცხებული და განგმირული, რადგანაჟ, რამაჟ შენი თავი ხელში ჩამიგდო, ხვალ უფრო ძლიერის კლანჭებში მევე მომაქრევს.“

ხოლო როდესაჟ ვაძლს ჩაკბეჩთ, მასაჟ უთხარით:

„შენი თესლი იჯოჯხლემს ჩემს სხეულში,

შენი ხვალინდელი დღის კოკრები გაიძლებიან ჩემს გულში,

შენი არომატი ჩემი სუნთქვა გახდება

და ჩვენ ნელინადის ყველა ღროს ერთად ვიზიარებთ.“

შემოდგომაზე, როცა ვენახებიდან ღვინის დასანყრად ყურძენს აგროვებთ, თქვით ისევ თქვენთვის:

„მეც ვენახი ვარ, ჩემი ნაყოფიერ მოგროვდება ღვინის სანყრად და ახალგაზრდა ღვინოსავით მომათავსებენ მარად ჭყურჭყელში.“

ზამთარში, როცა ღვინოს მონრსუპავთ, დააჭაშნიკებთ, თითოეული პაჭარა ჭიქა გულში შეაქეთ და აამღერეთ.

ამ სიმღერაში მოიგონეთ თქვენი ვენახი, შემოდგომის თბილი დღეები და ღვინის ნყრვა.

მ

ემდეგ გვლებმა თქვა: გვესაუბრე შრომაზე.

ყთხრა პასუხად:

იმისთვის შრომობთ, რომ არ მოსწყდეთ მინას და მის სულს,

რადგან უსაქმურობა ჩამოგაშორებთ წელიწადის ყველა დროს და გამოგიყვანთ წხოვრების ფერხსულიდან, ხოლო წხოვრება, მოგეხსენებათ, მედიფურად და ამაყი თვინიერებით უსასრულო-ბისკენ მიემართება.

როდესაც შრომობთ, ჰგავხართ საღამურს, რომლის გულშიც საათების ჩურჩული მუსიკად იქრევა.

რომელ თქვენგანს სურს, იყოს ლერნამი, მუნჯი და ჩუმი, როცა გარშემო მღერის ყველა და ყველაფერი.

ყოველთვის ამას გიჩინებდნენ – შრომა ნყველათ, მუშაობა – უბედურება.

მაგრამ მე გეტყვით: როცა მუშაობთ, ასრულებთ ნანილს იმ ოჯახისას, დედამინამ რომ ჩაიფიქრა უშორეს დროში და მო-გიმიზადათ მაშინ, როცა თვით ეს ოჯახი იბადებოდა.

როდესაც შრომობთ, მაშინ მართლა გიყვართ სიეროცხლე.

ხოლო სიეროცხლის შეყვარება მუშაობაში ნიშნავს, რომ წხოვრების სურმეს საიდუმლოს დაუახლოვდით.

მაგრამ თუკი თქვენს ჭანჭვა-წვალეებაში დაბადებას უბედურებად მიიჩნევთ, ხოლო სხეულოზე ზრუნვას – ნყველად, რომელიც თქვენთვის შუბლოზე დაუნერიათ, მე გიპასუხებთ, რომ ამ ნან-ერს ველარაფერი ჩამორეცხავს თქვენივე ოფლის გარდა.

ასევე გითხრეს, რომ ქხოვრება არის წყვლიადი. თქვენც, დაღ-
ლილებმა, დაიჭრეთ გადაქანწყლოთა მიერ ნათქვამი ეს ფუჭი
სიჭყვა.

მე კი ვამბობ:

რომ ქხოვრება მართლთა წყვლიადია, თუ მასში არ არის უნი,
სწრაფვა, დიდი სურვილი,

რომ სწრაფვა ზრმაა, თუკი მასში არ არის როდნა,

რომ ამათა ყველა როდნა შრომის გარეშე,

უნაყოფთა ყველა შრომა უსიყვარულოდ.

როცა მუშაობთ სიყვარულით, უკავშირდებით თქვენსავე თავს,
მოყვასს და ღმერთსავე.

და რას ნიშნავს სიყვარულით შრომა?

ეს ნიშნავს, შენივე გულის ძაფებისგან ქსოვდე ტანსაცემელს,
თითქოს მას შენი შეყვარებული ჩაივრამდა.

ეს ნიშნავს, ისეთი მონღომებით აშენებდე სახლს, თითქოს იქ
შენი შეყვარებული დასახლდებოდა.

ეს ნიშნავს, თესლი რუდუნებით დათესო და მოსავალი სიხა-
რულით აიღო, თითქოს ამ ნაყოფს შენი შეყვარებული დააგე-
მოვნებს.

ეს ნიშნავს, ყველაფერი, რასავე აკეთებ, შენივე სულის სუნთქ-
ვით აავსო.

და თან იწოდე, რომ სულყველა დალორვილი მიწვალეზული
შენ სიახლოვეს დგას და ჩუმად თვალყურს გადევნებს.

ხშირად მსმენია, როგორ ამბობთ თითქოსდა ძილში:

„ის, ვინც მარმარილოზე მუშაობს და საკუთარი სულის გამოსახულებას ნახულობს ქვაში, უფრო კეთილშობილია, ვიდრე ის, ვინც მინას ხნავს.

და ის, ვინც რისარტყელა დაიჭირა, რომ ტილოზე ადამიანის ხატად გადაეჭანა, იმაზე მაღლა დგას, ვინც სანდლოებს კერავს“.

მაგრამ მე ვამბობ არა ძილში, არამედ შუადღის სიფხიზლეში, რომ ქარი უძლიერეს მუხას ისევე ნაზად ეჩურჩყლებს, როგორც შალახის უწვრილეს, ფაქიზ ლეროს.

დიდებულია ის, ვინც ქარის ხმას სიმღერად აქრევს და თავისი სიყვარულით მას კიდევ უფრო ალერსიანად ააყურებს.

შრომა ხილული სიყვარულია.

და თუ თქვენ არ შეგიძლიათ სიყვარულით მუშაობა, თუ მხოლოდ სიძულვილით საქმიანობთ, უმჯობესია, მიატოვოთ თქვენი საქმე, დასხდეთ ტაძრის ჭიშკართან და შემწეობა ითხოვოთ მათგან, ვინც სიყვარულით შრომობს.

რადგან თუ გულგრილად აწხობთ ჰურს, ის მწარე გამოვა და კარის შიმშილს ნახევრად მოკლავს.

და თუ უხალისოდ წურავთ ყურძენს, თქვენი უგულობა ღვინოსარ მონამლავს და ნახდენს.

ანგელოზის ხმითაჲ რომ მღეროდეთ და არ გიყვარდეთ სიმღერა, ადამიანის ყურებს დაახშობთ დღისა და ღამის ზგერები-სთვისაჲ.

მეძღვე ქალმა თქვა: გვესაუბრე სიხარულისა და მწყობრებაზე.

მან უპასუხა:

თქვენი სიხარული თქვენივე ნიღაბჩამოხსნილი მწყობრებაა.

ის ჭა, რომლიდანაც თქვენი სიყვლი მოისმის, ხშირად თქვენივე წრემღლებითაა სავსე.

და განა სხვანაირად შეიძლება იყოს?!

რაც უფრო ღრმად აღწევს მწყობრება თქვენს არსებაში, მით უფრო მეტი სიხარულის დატევა შეგიძლიათ.

სასმისი, რომელშიც თქვენი ღვინოა, მეთუნის ღუმელში არ გამოიწვას?!

და ის ზარბითი, სამშვიველოს რომ ელამუნება, ხისგან დანით არ გამოითალა?!

როცა გიხარიათ, გულში ღრმად ჩაიხედეთ და დაინახავთ, რომ სწორედ იმის გამო მხიარულობთ, რაც ადრე მწყობრებას განიჭებდათ.

როცა დალონდებთ, ისევ ჩაიხედეთ გულში და დაინახავთ, რომ მართლაც იმის გამო მოთქვამთ, რაც უოჭა ხნის ნინ სიამეს გგვრიდათ.

ზოგიერთი თქვენგანი ამბობს – სიხარულიაო მწყობრებაზე ძლიერი. სხვები ამბობენ – არა, მწყობრებააო უფრო დიდებულის.

მე კი გეუბნებით: განუყოფელი არიან ისინი.

ერთად მიღიან და როდესაც ერთი მათგანი თქვენ გვერდით მაგიდას უზის, გახსოვდეთ, რომ მეორეს თქვენს სანოლში ძინავს.

სასწორის ჰინების მსგავსად მერყეობთ სიხარულისა და მწყობარებას შორის.

როცა წარიეღი ხართ, მხოლოდ მაშინ ხართ ნყნარად, განონასწორებულნი.

განძის მფლობელი აგნევთ, აგიყვანთ, თავისი ოქრო და ვერცხლი რომ აწონოს და მაშინ ერთ-ერთი – თქვენი სიხარული ან მწყობარება უუკველად გადწონის... ან არ გადწონის.

მეფე ერთი კალაჭოზი გამოეყო ხალხს და თქვა: გვესაყმრე სახლოებზე.

და მან უპასუხა:

ნარმოსახვაში ააგეთ საჩხოვრებელი უღაბურ ადგილას, ვიდრე სახლოს ქალაქის კედლოებში აიშენებდეთ,

რადგან როგორც თქვენ ზრუნდებით ზინდზუნდში შინ, ისევე ზრუნდებთ თქვენში ყარბი, მუღმივად შორი და მარტოსული.

თქვენი სახლი თქვენი უფრო დიდი სხეულია.

ის იზრდებთ მზეში და ისვენებს ღამის სიმშვიდეში. სიზმრებზე კი ესიზმრება. გგონიათ, ის ძილში ქალაქს არ ტოვებს, კარომებისკენ და ზორევენისკენ არ მიემართება?

რომ შემძლეობდა თქვენი სახლები ხელისგულოზე შემეგროვებინა და როგორც მთესველს, ისინი ტყეებსა და მდელოებზე მიმოშენებია,

ხეობები რომ ყოფილიყო ქუჩები და მწვანე ზილიკები – ხეივნები, რათა ერთმანეთი ვენახის რიგებს შორის გეძებნათ და მინის არომაჭით გაუღენთილნი თქვენს სამოსელში დაბრუნებულიყავით...

მაგრამ ამის დრო ჯერ არ დამდგარა.

ნინაპრებმა შიშის გამო მოგაგროვეს ერთმანეთთან ახლოს. ეს შიში ურებ არ გაქრება. ქალაქის კედლები კიდევ დიდხანს დააშორებენ კრას თქვენივე მინდვრებისაგან.

მითხარით, ორფალოესის მცხოვრებნო, რა გაქვთ ამ სახლებში?
რას ინახავთ ჩარაზული კარების მიღმა?

გაქვთ სიმშვიდე, უმფოთველი სწრაფვა – თქვენი ძლიერების
უტყუარი ნიშანი?

გაქვთ მოგონებანი – მოწიმიწიმი თაღები, გონების მწვერვა-
ლებს რომ აერთებენ?

გაქვთ სილამაზე, გულის ხის და ქვის ნაკეთობებიდან ნმინდა
მთისკენ რომ ნაიყვანს?

მითხარით, გაქვთ სახლში ეს ყველაფერი?

თუ გაქვთ მხოლოდ ხელსაყრელი, მოხერხებული პირობები,
მყუდროებისკენ სწრაფვა და ის ფარული რაღაჯ, თქვენს
სახლში რომ შემოდის როგორც სტუმარი, ხდება მასპინძელი
და შემდეგ – მზრძანებელი?

ღიას, ის მომთვინიერებლად იქრევა, თავისი კაუჭითა და
მათრახით თქვენს სანუკვარ სურვილებს სათამაშობდა რომ
აქრეცს.

მართალია, მისი ხელები აბრეშუმივით ნაზია, მაგრამ გული
აქვს რკინის.

ის გინანავებთ არა იმიტომ, რომ ძილი მოგგვაროთ, არამედ
თქვენს სანოლოთან რომ მოთავსდეს და მასხრად აიგდოს სხე-
ულის ღირსება.

ის დასწინის თქვენს კეთილგონიერებას, მას ღებს რბილ ფოთ-
ლებში, როგორც მყიდვე ჭურჭელში.

კომფორტის უნი სულიერ გაჭარებას კლავს, შემდეგ კი ჩაი-
ქრქილებს და სამგლოვიარო პროცესიას უერთდება.

მავრამ თქვენ, სივრცის შვილებო, დასვენებულ მდგომარეობაში ხომ მოუსვენარნი ხართ – ვერ მახეში შევიტყუებთ ვინმე და ვერ დაგიმორჩილებთ.

მიღით, თქვენი სახლი ლუზა კი არა, იალქანი იყოს,

იყოს არა აპკი, ჭრილობაზე რომ ჩნდება, არამედ ქუთუთო, თვალს რომ იფარავს.

ფრთებს არ დაუშვებთ იმისთვის, რომ კარში გაეჭიოთ, არ თავს დახრით იმის გამო, რომ ის ჭერს არ აარტყათ და არ სუნთქვას შეიკავებთ იმის შიშით, კედლები არ დაიზაროს და არ ჩამოინგრესო.

თქვენ არ იუხოვრებთ საფლავში, რომელიც მკვდრებმა ააგეს უოჯბოვებისათვის.

დიდებულების და ბრწყინვალეების მიუხედავად თქვენი სახლი ვერ საიდუმლოს შეგინახავთ, ვერ თქვენს ვნებასა და სევდას დაფარავს,

რადგან ის, რა თქვენში უსასრულოა და უსაზღვრო, ზეერიურ კარ-მიღამოში დავანებულა. მისი ჭიშკარი დილის ნისლია, ხოლო ფანჯრები – ღამის სიმღერა და ღამის სიჩუმე.

ფეიქარმა თქვა: გვესაუბრე სამოსზე.

მან უპასუხა:

სამოსი თქვენი სილამაზის უდიდეს ნაწილს ფარავს, მაგრამ მის სიმახინჯეს ვერ მალავს.

თქვენ ხომ ტანსაცმელში განმარტოებნასა და თავისუფლებას ეძებთ. სინამდვილეში კი ალვირსა და ზორკილეებს პოულობთ.

ნეტავ, შეგძლებოდათ, მზისა და ქარისათვის შიშველი სხეული დაგვევფრებინათ და არა ტანსაცმელი,

რადგან სიწოვების სუნთქვა მზის ნათელშია, ხოლო მისი ხელი ქარია.

ზოგი თქვენგანი ამბობს: „ჩრდილოეთის ქარმა მოქსოვა სამოსი, რომელსაც ვაჭარებთ.“

გეთანხმებით, მაგრამ სირუხვილი იყო მისი საქსოვი დაზოგა და კუნთების უღონობა იყო მისი ძაფი.

და როგორ დაასრულა თავისი სამუშაო, ტყეში იწინოდა.

არ დაგავინუდეთ, რომ მორუხვობა ფარია ბინიერის თვალისგან დამრველი,

თუ მანკიერება გაქრება, რაღა იქნება კლემა, თუ არა გონების ჭყჭყი და მარნუხები?!

არ დაგავინუდეთ, რომ დედამინას თქვენი შიშველი ფეხების ქეხება უხარია და ქარს ერთი სული აქვს, თქვენს თმას გაეთამაშოს.

3 აჭარმა თქვა: გვესაუბრე ყიდვა-გაყიდვაზე.

ყთხრა პასუხად:

დედამინას მოაქვს თქვენთვის ნაყოფი. მხოლოდ უნდა იყოფეთ, როგორ აივსოთ მისით ხელისგულები.

შეძლებულნი და კმაყოფილნი იქნებით, თუ მინის საჩუქრებს ერთმანეთს გაურვლით.

მაგრამ თუკი ეს გარვლა სამართლიანობის და სიყვარულის გარეშე მოხდება, ის ზოგს სიხარბემდე მიიყვანს, ზოგს – შიშშიღამდე.

როდესაც თქვენ, ზღვაში, მინდვრებსა და ვენახებში მშრომელებო, ზაზარში ფეიქრებს, მეთუნეებსა და ცკბილეულით მოვაჭრეებს შეხვდებით, მოყბმეთ სულოს, დედამინას რომ აჭროილოებს, რათა ის თქვენ შორის გაჩნდეს, აკურთხოს სასწორები, ანგარიშები, სხვადასხვა ფასეულოებებს ერთმანეთთან რომ აპირნონებენ.

ნუ მოუშვებთ თქვენს გარიგებებთან ხელოწარიელო ადამიანებს, რომლებიც მხოლოდ სიჭყვებით გიხდიან შრომის საფასურს.

ასეთებს უნდა ყთხრათ:

„ნამოგვევით მინდვრად ან გაემართეთ ჩვენს ძმებთან ერთად ზღვისკენ, გადაისროლოეთ ზადე. მინა და ზღვა თქვენს ისე უხვად დაგასაჩუქრებენ, როგორც ჩვენ.“

თუ მომღერლები, მოწეკვავეები, მუსიკოსები მოვლიენ თქვენ-

თან, მათგანაჲ შეიძინეთ რამე,

რადგან ისინიჲ აგროვებენ ნაყოფს, კეთილსურნელოებას. და თუმიჲ, რაჲ მათ მოაქვთ, სიზმრითაჲ ნაქსოვი, ეს ჩასაყმელია, საკვებია სამშვიდველისთვის.

ვიდრე დატოვებთ ზაზრის მოედანს, დარწმუნდით, რომ არავინ ნასულა იქიდან ხელწარიელი,

რადგან დედამინის მეპატრონე სული მშვიდად ვერ მიიძინებს ქარზე, ვიდრე თქვენ შორის ყველაზე უკანასკნელის მერედო მოთხოვნაჲ არ დაკმაყოფილოდება.

მედივე ქალაქის მოსამართლე გამოეყო ხალხს და თქვა: გვითხარი რაღე დანაშაულის და სასჯელის შესახებ.

ყთხრა პასუხად:

მაშინ, რორა თქვენი სული ქარში დახეჭიალომს, თქვენ, მარ-ტოდდარჩენილნი და დაყრველნი, ავნებთ სხვემსარ და, მაშა-სადამე, საკუთარ თავსარ.

ამიტომ დააკაკუნებთ და დაყდა მოგიწევთ – შეუძრეველნი დარჩებთ კურთხეულ კართან.

თქვენი ღვთიური არსება ოკეანეს ჰგავს,

ის ყოველთვის შეუბღალავი რჩება, როგორც ეთერი, რომელიც აღაფრენს მხოლოდ ფრთაქესბიულთ.

თქვენი ღვთიური არსება მზესარ კი ჰგავს,

მან არ იყის თხუნელეების სავალი და არ ექმს გველის ზუნაგებს.

მაგრამ თქვენს ზუნებას ხომ მხოლოდ ღვთიური არსი არ შეაღვენს.

ზევრი რამ თქვენში ჯერ კიდევ ადამიანია და ზევრი რამ ჯერ არ არის ადამიანი, არამედ მხოლოდ მახინჭი ჯუჯაა, რომელიც მძინარე დაეხეჭება ნისლში და ექმს თავის გამოღვიძებას.

მსურს, რაღარ გითხრათ ადამიანზე, თქვენში რომ სახლომს,

რაღგანარ სწორედ მან და არა თქვენმა ღვთიურმა არსებამ ან

ნისლში მოხეტიალე ქონდრისკარმა იყის რაიმე დანაშაულისა და სასჯელის შესახებ.

ხშირად მსმენია, როგორ ლაპარაკობდით ზოროტმოქმედზე ისე, თითქოს ის ერთ-ერთი თქვენგანი კი არა, უცხო, დაუპატიჟებელი სტუმარი იყოს თქვენს სამყაროში.

მაგრამ მე ვაძბობ: როგორც ნმინდანებს არ შეუძლიათ იმ უმაღლესზე ამაღლება, რა თითოეულ თქვენგანშია,

ისე ზოროტმოქმედებსა და სუსტებს არ ძალუძთ იმ ყველაზე უმაღლესზე მეტად დაკნინება, რა ასევე ყოველ თქვენგანშია.

და როგორც ერთი ფოთლოიერ არ გაყვითლოდებამ მთელი ხის მღუმარე თანხმობის გარეშე,

ისე ზოროტების ჩამდენს არ შეუძლია, ყოველი თქვენგანის ფარული ნების გარეშე იმოქმედოს.

ერთად მიაზიჯებთ თქვენი ღვთიური არსებისაკენ.

გზარ თავად ხართ და მეზავრებირ.

როცა ერთ-ერთი თქვენგანი ერემა, ერემა მისთვის, ვინც უკან მოსდევს – გაფრთხილდეს, ქვას არ ნამოკრას ფეხით.

მისთვისაც ერემა, ვინც მის წინ მიდის და თუმცა სწრაფად და უფრო მეტი თავდაჯერებით მიაზიჯებს, დაგდებულო ქვა არ აყლია.

აი, რას გეტყვით, თუმცა მძიმე ტვირთად დაგანვებათ ეს სიტყვა გულზე:

მოკლული თავისი მკვლელობის მონანილია.

ის, ვინც გაქურდეს, დამნაშავეა თავად ქურდვამში.

არც წმინდა ადამიანია უდანაშაულო როდვილის საქრეილოში.

როდვებისაგან განწმენდილი უმნიკვლო არ არის ზოროტის
შეყოფებში.

ღიან, დამნაშავე ხშირად შეყოფილი მსხვერპლია,

მსჯავრდებული უნაკლოთა და უდანაშაულოთა ტვირთს ზიდავს.

თქვენ ვერ განარჩევთ სამართლიანს და უსამართლოს, კეთილ-
სა და ზოროტს,

რადგან როგორც შავი და თეთრი ძაფია ერთმანეთში გადახ-
ლართყლი, ისევე ერთად დგანან ისინი მზის სახის პირისპირ.

როდესაც შავი ძაფი წყდება, მქსოველი მთელს ქსოვილს ათ-
ვლიერებს და საქსოვ დგანსაე სინჯავს.

თუ ვინმე სასამართლოს წანაშე მოლალოტე როლს წარადგენს,

მოსამართლემ სასწოროზე ქმრის გულიერ ანონოს და მისი სუ-
ლიერ გაზომოს.

მან, ვინც მოისურვებს, მჩავგრელს დაარტყას, ჩავრყოლის
სყოშიერ ჩახიდოს.

თუ რომელიმე თქვენგანი სამართლიანობის სახელით უვარგისი
ხის დასჯას და მისთვის ნაჯახის დაკვრას ინდომებს, ფესვენსაე
შეხედოს.

იპოვის ფესვენს რუფსა და კარგებს, ნყოფიერებს, უნყოფოებს,
სყო ერთმანეთში გადახლართყლებს მინის მდუმარე გყოში.

მოსამართლენო, როგორ განაჩენს გამოყოფანთ მას, ვინც სხე-
ყოლით პატიოსანი ქყოფია სყოლით?

როგორ სასჯელის გაუმზადებთ მას, ვინც კლავს ხორცს, თუმცა მკვდარია სულით?

როგორ დაადანაშაულებთ მას, ვინც ისე იქრევა, როგორც მჩაგვრელი და მატყუარა, მაგრამ თავდაჯერებულად განდობილია და გულნატკენი?

როგორ სჯით მას, ვისი სინანულიც წოდებებს აღემატება?

განა მონანიება არ არის მართლმსაჯულება, რომლის კანონებს სინარულით აღასრულებდით?

მაგრამ თქვენ არ შეგიძლიათ, უდანაშაულოს შთაყენებულად მონანიეო და არც ის შეგიძლიათ, დამნაშავის გული დაიხსნათ სინანულისგან.

სინანულის გრძობა გამოგატყობთ ღამით, საკუთარ თავში რომ ჩაიხედოთ.

გსურთ, გაიგოთ, რა არის მართლმსაჯულება? როგორ ჩასწვდებით მას, ყველა ქმედებას სინათლეზე არ გამოიტანთ?

მხოლოდ მაშინ მიხვდებით, რომ ამალღებულები და დაწყემული ერთი და იგივე აღამიანია – ბინდუნდში მდგომი თავისი ჭუჭყა არსების ღამესა და ღვთიური არსების დღეს შორის.

იმასვე მიხვდებით, რომ ჭაძრის ქვაკუთხედი მისი საძირკვლის ყველაზე ქვემოთ დადებული ქვას არ აღემატება.

მემდეგ კანონის დამრეველმა ჰკითხა: ჩვენს კანონებზე რას იტყობდი, მასწავლებლო?

და მან უპასუხა:

ღიღი სიამოვნებით ადგენთ კანონებს, თუმცა უფრო მეტი სიამოვნებით არღვევთ მათ.

ოკეანის სანაპიროზე ქვიშაში მოთამაშე ბავშვებს ჰგავხართ, რომლებსავე უყვართ ქვიშისგან კოშკების აგება, რომ მერე სიჩქარე-კისკისით დაანგრიონ ისინი.

მაგრამ სანამ თქვენ ქვიშისაგან კოშკებს აშენებთ, ოკეანეს კვლავ გამოაქვს ქვიშა სანაპიროზე და როდესაც არღვევთ მათ, ოკეანეს თქვენთან ერთად ეყრინება.

ოკეანეს ყოველთვის ეყრინება უმანკობთან ერთად.

მაგრამ რა ვუყოთ მათ, ვისთვისაც რბოვრება ოკეანე არ არის და არც ადამიანის მიერ დადგენილი კანონებია ქვიშის კოშკები,

ვისთვისაც რბოვრება კლდეა, ხოლო კანონი – საჭრეთელი, რომლითაც ის ამ კლდეს იმსგავსებს?

რა უნდა ვთქვათ კოჭლოზე, რომელსაც მოხრეკავები სძულს?

რა ვთქვათ ხარზე, რომელსაც უყვარს თავისი ყელი, ხოლო ირემსა და მის ფურსს უსახლკარო მოხეტიალეებზედ მიიჩნევს?

რა ვთქვათ ბებერ გველზე, რომელსაც აღარ შეუძლია ტყავის გამოწვლა და ყველა დანარჩენს ტიტვლებსა და უსირცხვილოებს უწოდებს?

ან მასზე, ვინც ადრე მოდის საქორნილო წვეულებაზე და კარგად დანაყრებული მიდის, თან ამბობს, რომ ყველა წვეულება საზიზღრობაა, ხოლო მისი ყველა მონაწილე – კანონდამრღვევი?

რა ვითხრათ მათზე, გარდა ერთისა:

ისინი რ დგანან მზის სხივებქვეშ, თუმცა მზისაკენ ზურგშექ-
რეულნი.

ისინი მხოლოდ საკუთარ ჩრდილებს ხედავენ და ეს ჩრდილები
კანონებია მათთვის.

რა არის მათთვის მზე, თუ არა ჩრდილების დამსხმელი?

რას ნიშნავს მათთვის კანონმორჩილება, თუ არა დახრას და
მინაზე საკუთარი ჩრდილების ხაზვას?

მაგრამ განა თქვენ, ჰირისახით მზისკენ მიმავალთ, მინაზე
ამოჭვიფრული ფიგურები შეგაჩერებენ?

ქართან ერთად მოგზაყრებო, რა მიგითითებთ გზას?

რომელი ადამიანის ხელით შექმნილი კანონი შეგზოჭავთ, თუკი
უღელს ჩამოიშორებთ, ოღონდ არა კაყთა საპყრობილის კარის
წინ?

რომელი კანონის წინაშე შედრკებით, თუ ისე იყეკვებთ, რომ
ადამიანის რკინის ჭაჭვებს ფეხს არ წამოკრავთ?

და ვინ მიგიყვანთ მოსამართლესთან, თუკი ტანსაწყმელს, რო-
მელსაყ ვაიხდით, სხვა ადამიანის გზაზე არ დაყრით?

ორფაღელის მუხოვრებნო, თქვენ შეგიძლიათ დოლის ხმა ჩახხ-
შოთ და ქნარის სიმები შეასუსტოთ, მაგრამ ტოროლას ვინ
აყკრძალავს გალობას?

მრავალჯერ თქვა: გვესაუბრე თავისუფლებაზე.
და მან უპასუხა:

ქალაქის ჭიშკართან და თქვენს კერასთან მინახავს, როგორ
ემხობით პირქვე და ეთაყვანებით საკუთარ თავისუფლებას. ასე
მონები იმერებენ თავს ტირანის წინაშე და ადიდებენ მას მის
მიერვე სიკვდილმისტილნი.

ღიას, ტაძრებშიც, სასახლეების ჩრდილშიც მინახავს, როგორ
ზიდავენ თავისუფლებას თქვენ შორის ყველაზე თავისუფალნი,
როგორც უღელსა და ზორკილოებს.

მეკუთმებოდა გული. თქვენ ხომ მხოლოდ მაშინ შეგიძლიათ
იყოთ თავისუფალნი, როცა თავად სურვილი თავისუფლების
ძებნისა აღკაზმულობად იქრება თქვენთვის, და როცა შეწყვეტთ
ლაპარაკს თავისუფლებაზე, როგორც მიზანსა და მიღწეულზე.

ნამდვილად იქნებით თავისუფალნი არა მაშინ, როცა დღეები
უზრუნველი ვახდებთ, ხოლო ღამეები – გაჭირვებისა და სიმ-
ნრისგან დაწყლილი,

არამედ მაშინ, როცა გაჭირვება, ზრუნვა და სიმწარე ეხოვრე-
ბას ქამარივით შემოევლება, თქვენ კი ამაღლდებით მასზე
შიშველნი, ზორკილახსნილნი.

და როგორ ამაღლდებით დღეებსა და ღამეებზე, თუ არ
განყვეტთ ჭაჭვს, რომელიც თქვენი შემეყენების გარიჟრაჟზე
თქვენსავე შუადღეს შემოაბით?!

ის, რასაც თავისუფლებას უწოდებთ, ყველაზე მაგარი ჭაჭვია,
თუმატ მისი რგოლები მზეზე ბრწყინავენ და გაბრმავენ.

რას, თუ არა თქვენივე თავის ნაწილემს, ჩამოიშორებდით,

რათა მოგეპოვებინათ თავისუფლება?!

და ეს არ არის სამართლიანი კანონი? მის შექმნას ფიქრობ-
ფით? კი, მაგრამ ის ხომ თქვენივე ხელით ამოიჭვიფრეთ
საკუთარ შუბლზე.

ვერ ამოძლით მას საკანონმდებლო ნიგნების ქუჩებში ჩაყრით,
ვერც მოსამართლეთა შუბლიდან ჩამორეცხავთ, მთელი ზღვარ
რომ დააწალოთ თავზე.

თუ ის დესპოტია, რომლის დამხობარ ასე გენადათ, ჯერ ნახეთ,
დამხობილია თუ არა თქვენს სულში აღმართული მისი ტახტი.

როგორ შეიძლება, ჭირანი თავისუფლებსა და ამაყებზე
მზრძანებლობდეს, თუ მათ თავისუფლებასში ჭირანია არ არის,
ხოლო მათ სიამაყეში – სირჩხვილი?!

თუ ეს საზრუნავია, რომლისგანაც გსურთ თავი დაიხსნათ,
იწოდეთ, რომ ის თავად აირჩიეთ: რომ ის თქვენთვის თავს
არვის მოუხვევია.

და თუ ეს შიშია, რომელიც გინდათ, გაფანტოთ, ამ შიშის წყ-
არო თქვენს გულებშია და არა დამძინებლის ხელში.

ყველაფერი თქვენს არსებაში მოძრაობს მუდმივად ურთიერ-
გადახლართული – სასურველი და საზარელი, საძაგელი და
სანუკვარი, ის, რასაც ეძებთ და ის, რასაც გაყრბინართ.

ეს ყველაფერი ჭრიალემს თქვენში ისე, როგორც დანუცილე-
ზული სინათლე და ჩრდილი.

როდესაც ჩრდილი ფერმკრთალოდება და ქრება, მიმქრალი
შუქი სხვა სინათლის ჩრდილი გახდება.

ასევეა თქვენი თავისუფლება, როცა ზორცილებჩამოხსნილი თა-
ვად გადაიქრება უფრო დიდი თავისუფლების ხუნდებდა.

ოსევ ქურუმი ქალი ალაპარაკდა: გვესაუბრე გონებასა და ვნებაზე.

მან უპასუხა:

სული ხშირადაა ბრძოლის ველი, რომელზედაც საღი აზრი და გონება ვნებასა და გატყუებებს ეომებიან.

ნეტავ, მშვიდობისმყოფელი ცოფილიყავი თქვენს სულში, თქვენი ნანილების მსულლი და მიტოქეობა თანხმობად და ჰარმონიად რომ მიქრია.

მაგრამ მე ამას როგორ მივალნევ, თუკი თავად არ იქნევით შემრიგებლებად და თითოეულ თქვენს ნანილაკს არ შეიყვარებთ?!

გონება და ვნება მუაგულ ზღვაში გასული სულის საჭე და იალქნებია.

თუ თქვენი იალქნები დახეულია ან საჭე გატეხილი, შეგიძლიათ ტალღებზე ისრიალოთ, დინებას მიჰყვეთ ან, სულაყ, უმოძრაოდ იდგეთ ღია ზღვაში.

რადგან მხოლოდ გონება მბრძანებელია – შემზღუდავი ძალა, მხოლოდ ვნება კი წერხლია საკუთარ თავს ფერფლად რომ აქრევს.

ამიტომარ ჯობს, სულმა გონება ვნების მწვერვალზე აიჭაროს, რათა მან სიმღერა შეძლოს, ხოლო ვნება გონივრულად წარმართოს იმისთვის, რომ უინმარ იწორხლოს ყოველდღე ფენიქსით წერხლიდან აღმდგარმა.

მსურს, საღი აზრი და გაჭაყრებები ორი ძვირფასი სტყუარა იყოს თქვენს სახლში.

თქვენ ხომ ერთ სტყუარას არ მიაგებთ მეტე პაჭივს, რადგან ის, ვინც ერთის მიმართ უფრო ყურადღებიანია, ორივეს სიყვარულსა და ნდობას კარგავს.

გორაკებს შორის, ვერცხლისფერი ალვების ჩრდილში მოკალათებულები შორს გადაჭიმული ველ-მინდვრების სიმშვიდეს როჯა გაიზიარებთ, თქვენი გული სიჩუმეში ჩაილაპარაკებს: „ღმერთი გონებაში განისვენებს.“

როდესაც ქარიშხალი ამოვარდება და ტყეში ხეებს შეარყევს, ხოლო ჭექა-ქუხილი რის დიდებულებას გამოაჩნადებს, თქვენი გული თრთოლვით შესძახებს: „ღმერთი მოძრაობს ვნებაში.“

და რაკი სუნთქვა ხართ ღვთის სამყაროში, ერთი ფოთოლი ღვთიური ტყისა, თქვენც დაისვენეთ გონებაში და იმოძრავეთ ვნებაში.

მ ემდეგ ქალმა სთხოვა: გვესაუბრე ტკივილზე.

და მან თქვა:

თქვენი ტკივილი იმ ნიჟარის გაზარდა, რომელშიც გაგების ნიჭი დაბუდებულია.

როგორც ნაყოფის მარცვლი უნდა გაიპოს, რომ მისი გული მზეზე გაღვივდეს, თქვენი ასევე უნდა შეიწხოთ ტკივილი.

გული ყოველდღიური რხოვრების საოცრებებისგან გაკვირვებით რომ არ იყოს დაღლილი, ტკივილიერ სიხარულოზე არანაკლებ განსაჯვიფრებლად მოგეჩვენებოდეთ.

საკუთარი გულის ნელინადის დროებს ისევე მიიღებდით, როგორც მინდვრებზე გადამავალ სეზონებს,

და აუღელოვებელი მზერით გამოიხედებოდით თქვენივე სევდანაღველის ზამთრიდან.

ტკივილის უმეტესობა ხომ თავად აირჩიეთ.

ეს არის მწარე ნამალი, ზანგი, რომელიც თქვენშია და რომლითავე ექიმი თქვენს დასნეულებულ არსებას კურნავს.

ამიტომ მიენდეთ მკურნალს და მიიღეთ მისი ნამლები ჩუმად და მშვიდად, რამეთუ მის ხელოს – მიძიეს და სასტიკს – უხილავის მზრუნველი ხელი მართავს.

და თუმცა ცუჩებს გვვავთ მის მიერ მოჭანილი ფილა, იწოდეთ, ის დამზადებულია თიხისგან, რომელიც მეთუნემ თავისი ნმინდა წრემლებით დაასველა.

მამაკარმა თქვა: გვესაუბრე საკუთარი თავის შეწონაზე.

ყთხრა პასუხად:

გულენი მღჳმარენაში შეიწონენ ღლისა და ღამის საიღჳმლოენას,

მაგრამ ყურენს სნყურიათ, გაიგონონ გჳლის წოდნის გამოძახილი.

გსურთ, რომ სიტყვენში შეიტყოთ ის, რაჳ ყოველთვის იწოდით ფიტრში.

თქენი სიზმრენის შიშველ სხეულს თითენით გინდათ შეეხოთ.

ეს თქენი ვალირია.

თქენი სჳლის საიღჳმლო ნყარო უნდა გადმოვიღეს და რაკრაკით ჩაედინოს ზღვაში.

საკუთარი უფსკერო სიღრმეენის საგანძჳრი გადაგეშლენათ ვვალნინ.

ნჳ ერღენით, სასწორზე აწონოთ თქენი გამოყწონი საყნჯე.

ნჳ ერღენით, თქენი წოდნის სიღრმე საძირავით აწ კვერთხით გაზომოთ,

რადგან თქენი არსენა ზღვაა უსაზღვრო, უკიდევანო.

ნჳ იტყვით: „უმაღლეს ჳეშმარიტენას მივაგენი.“ უკეთესია, თქვათ: „ჳეშმარიტენას მივაგენი.“

ნუ იტყვი: „სულისკენ მიმავალი გზა ვიპოვე.“ უკეთესია, თქვათ: „სული შემიძვდა, ჩემი გზით მიმავალი.“

რადგანაჲ სული ყველა გზით დადის.

ის არ მიემართება ერთ სწორ ხაზზე და არ იზრდება ღრუბნივით.

სული იხსნება, როგორც ლოტოსი ურიუხვი ფურცლით.

შემდეგ მასწავლებელმა სთხოვა: გვესაუბრე სწავლებაზე.

და მან თქვა:

არც ერთ ადამიანს დედამინის ზუსტზე არ შეუძლია, აღმო-
გიჩინოთ რაიმე გარდა იმისა, რაც უკვე თვლიდა თქვენი
წოდნის გარიჟრაჟისას.

მასწავლებელი, რომელიც მოსწავლეებთან გარშემორტყმული
ბოლოთას სერებს ტაძრის ჩრდილოში, თავისი სიბრძნიდან კი არ
გაიღებს, არამედ უფრო რწმენიდან და სიყვარულიდან.

თუ ის მართლა ბრძენია, კი არ გიბრძანებთ, შეხვიდეთ მისი
სიბრძნის სასახლეში, არამედ თქვენივე გონების ზღვრბლოთას
მიგიყვანთ.

ასტრონომი აგისნით, თუ როგორ ესმის მას სივრცე, მაგრამ
ვერ მოგვრემთ თვითონ გაგებას.

მუსიკოსს შეუძლია გადმოგვრეთ რიტმი, რომლითაა მთელი
სივრცე ივსება, მაგრამ ვერ გინყალოებთ ვერც სმენას, რო-
მელიც იჭერს რიტმს და ვერც ხმას, რომელიც იმეორებს მას.

წიფრების მეწყინებებაში განსწავლულის შეუძლია, სასწორებისა
და საზომების სამყაროზე გაიმბოთ რამე, მაგრამ არ შეუძლია
იქ შეგიყვანოთ.

რადგან ერთი ადამიანის ხედვა მეორისას ფრთას ვერ შე-
ასხამს.

და როგორც მარტოსული დგას ყოველი თქვენგანი ღმერთის
წოდებაში, ასევე მარტო უნდა იყოს თითოეული დედამინის
შემეყნებასა და ღვთის ნვდომაში.

ყმანვილმა უთხრა: გვესაუბრე მეგობრობაზე.

უთხრა პასუხად:

მეგობარი თქვენი განხორციელებული სწრაფვაა, აღსრულებული სურვილია, დაკმაყოფილებული საჭიროებაა.

ის თქვენი ველია, რომელზეც სიყვარულით თესავთ და მოსავალს მაღლიერნი იღებთ.

ის არის თქვენი მავიდა, კერა,

მასთან მიღიხართ გაავებულნი და ეძებთ სიმშვიდეს.

როცა მეგობარი გულის გადაგიშლით, ნუ შეგეშინდებათ თქვენთვის თქვათ „არა“ და თავს ნუ შეიკავებთ „კი“-ს თქმისგან.

როცა ჩუმადაა, თქვენი გული ნუ შეწყვეტს მისი გულის მოსმენას,

რადგან მეგობრობაში ყველა აზრი, ყოველი სურვილი და იმედი იზადება და ნანილოდება უსიტყვოდ, უხმაყრო სიხარულით.

როცა მეგობარს შორდებით, ნუ დარდობთ,

რადგან ის, რაც მასში ყველაზე მეტად გიყვართ, მისი არყოფნისას შესაძლოა უფრო აშკარა გახდეს. მთამსვლეელი ხომ უკეთ ხედავს მთას დაბლობიდან.

მოდიოთ, მეგობრობაში იყოს მხოლოდ ერთი მიზანი – ერთმანეთის სულის სიღრმეში წვდომა,

რადგან სიყვარული, საკუთარი საიდუმლოებების გახსნის გარ-
და კიდევ რატანს რომ ეძებს, სიყვარული არ არის. ის ამაოდ
გაბმული ქსელია.

მოდი, ყველაზე კარგი თქვენში მეგობრისთვის იყოს.

თუ მას უნერია, გაიგოს თქვენი ზღვის მიქრევის შესახებ,
გაიგოს მისი მოქრევა.

რად გინდათ მეგობარი, თუკი მას მხოლოდ იმისთვის ეძებთ,
რომ დრო მოკლათ?!

უხმეთ მას ყოველთვის, როცა სიწოხლე მოგეძალებათ.

რადგან ის მონოდებულია, შეასრულოს თქვენი სურვილები და
არა შეავსოს სიწარიელი.

დაე, სიწილი და სიამოვნების გაზიარება იყოს მეგობრობის
თანამდევნი, რადგან უმნიშვნელო, პატარა რვარში ეგებება
გული თავის დილას და როწლოდება.

მეორე სწავლულმა თქვა: გველაპარაკე საუბარზე.

და უთხრა პასუხად:

საუბრობთ მამინ, როცა ფიქრებთან თანხმობაში არ ხართ.

როდესაც აღარ შეგიძლიათ საკუთარ გულთან განმარტოვდეთ, მაგეზე გადასახლოდებით, ზგერა კი მხოლოდ თავის შექრევად და თამაშად იქრევა.

ზგერ თქვენს სიტყვაში აზრი ნახევრად მკვდარია,

რადგან აზრი ლალი ჩიჭია, რომელმაც შესაძლოა ფრთა გაშალოს სიტყვების გალიაში, მაგრამ ვერ შეძლებს, გაფრინდეს.

ზგერი, თქვენ შორის, მარტოობის შიშით სიტყვაყვას ეძებს.

ასეთებს მარტოობის უხმაურობა მათივე შიშველ არსებას წარმოუდგენს ხოლმე თვალნინ და ისინი მას გაურბიან.

ისეთნიც არიან, საუბარში უნებურად რომ აჩხადებენ ჭეშმარიტებას, რომლის არსიც თავად არ ესმით.

არიან ისეთნიც, ჭეშმარიტებას დაფარულად რომ ინახავენ, მაგრამ სიტყვებით არ მოსავენ.

მათ მკერდში სული რიტმულ სიჩუმეში დავანებულია.

სადაც არ უნდა შეხვდეთ მეგობარს – გზად თუ ზაზარში, დაე, სულმა აამოძრავოს თქვენი ტყუილები და მან შთაავიონოს თქვენივე ენა.

თქვენი ხმის ხმა დაელაპარაკოს მისი ყურის ყურს.

რადგან მის სულში თქვენი გულის სიძარტლე ისევე ჩაიბეჭ-
დებ, როგორც ღვინის გემო ამახსოვრდებ კაწს,

როცა უკვე სასმელის ფერი კარგა ხნის მივინყებულა და
სასმისიერ აღარ არსებობს.

სსტრონომმა თქვა: მასწავლებელო, რას იტყვი დროზე?
მან უპასუხა:

გნადათ უზომო დროის გაზომვა.

გსურთ საათებით, წლის სეზონების მიხედვით იუხოვროთ და
თქვენი სულიერ კი მთარგოთ მათ.

დროისგან წყაროს გაკეთება გინდათ, მის ნაპირას რომ ჩამოს-
ხდეთ და წყლის მდინარებას თვალყური ადევნოთ.

მაგრამ უფროობა თქვენში ყოველთვის შეიწრობს უფროობას
უხოვრებაში,

იქნის, რომ გუშინდელი დღე დღევანდლის მოგონებაა მხოლოდ,
ხოლო ხვალინდელი დღე – მისი ოქნება.

ის, რაჲ მღერის და აზროვნებს თქვენში, ჯერ კიდევ იმ
პირველ ნამში არსებობდა, რომელმარ ვარსკვლავები სივრცეში
მიმოაზნია.

რომელი თქვენგანი ვერ გრძნობს, რომ უსასრულოა მისი
სიყვარულის ძალა?!

და ამავე დროს რომელი ვერ გრძნობს, რომ თვით უსაზღვ-
რო სიყვარულიერ ადამიანშია მოქრეული და არა მიმოფანტული
სასიყვარულო ფიქრებისა და საქმეების მწკრივში?!

განა დრო არ ჰგავს სიყვარულს – გაუყოფელს და განუ-
ზომელს?!

მაგრამ თუ თქვენს ფიქრებში ის წელიწადის დროების მიხედ-
ვით უნდა გაზომოთ, დაე დაიჭიოს თითოეულმა მათგანმა
ყველა დანარჩენი,

ფლევანდელმა ფლემ მოგონებით ჩაიკრას გულში წარსული,
ხოლო დაყოკებელი სწრაფვითა და სურვილებით – მომავალი.

ქალაქის ერთ-ერთმა უხუცესმა თქვა: გვესაუბრე სიკეთესა და ზოროტეზაზე.

და მან უპასუხა:

შემიძლია ვისაუბრო სიკეთის შესახებ, რა თქვენშია, მაგრამ არა ზოროტეზაზე.

რადგან რა არის ზოროტეზა, თუ არა შიმშილისგან და წყურვილისგან გატანჯული სიკეთე?!

როცა სიკეთეს შია, ის ეძებს საკვებს ზნელ ქვაბულებშიც კი, ხოლო როცა სწყურია, დამყაყუნული, შმორიანი წყლის დაღვევასავე აღარ თაკილობს.

თქვენ კეთილნი ხართ საკუთარ თავთან დარჩენილები,

მაგრამ არც მაშინ ხართ ზოროტეზი, როცა მარტონი არ ხართ,

რადგან გატეხილი სახლი ქურდების ზუნავი არ არის. ის უზრალოდ გატეხილი სახლია.

გემმა საჭის გარეშე შესაძლოა უმიზნოდ იწყუროს სახიფათო კუნძულებს შორის, მაგრამ ფსკერისკენ არ ნავიდეს, არ ჩაიძიროს...

კეთილნი ხართ, როდესაც რდილობთ, საკუთარი თავიდან გასწეთ,

მაგრამ ზოროტეზი არ ხართ, როდესაც თქვენთვის ეძებთ სარგებელს,

რადგან როცა სარგებლის მიღებაზე ფიქრობთ, მხოლოდ ფესვი ხართ, მინაზე განრთხმული მის ძუძუს რომ წოვს.

მართლაც, ნაყოფი ფესვს ვერ ეჭყვის: ჩემნაირი იყავი, მნიფე, ნვნიანი, მუდამ უხვად გამყრემი შენი დოვლათისავანო.

რადგან ნაყოფისათვის გაღება მოთხოვნილებათ ისევე, როგორც ფესვისათვის – მიღება.

თქვენ კეთილნი ხართ, როცა სავსებით ფხიზელნი საყბრობთ,

მაგრამ ზოროტნი არ ხართ, როცა გძინავთ და თქვენი ენა ლაყბოშს უაზროდ.

ენაბლუს ლაპარაკსაყ კი შენნევს ძალთ, სუსტი ენა გამყაროს.

კეთილნი ხართ, როცა მიზნისკენ მტკიყრედ მიაზიჭებთ,

მაგრამ ზოროტნი არ ხართ, როცა მისკენ კოჭლობით მიინევთ.

ისინიყ კი, ვინყ ზოროძიკობენ, უკან არ იხევენ.

მაგრამ თქვენ, ძლიერნო და სწრაფნო, კოჭლოების წინაშე თავს ნყ მოიკოჭლოებთ, აქაოდა ზნეკეთილნი ვართო.

არაერთგზის გამოგვიჩენიათ სიკეთე, მაგრამ თყ მას არ იჩენთ, არყ მამინ ხართ ზოროტენი.

თქვენ ხომ მხოლოდ ზარმაყრბთ.

სამწყხაროთ, რომ ირემს არ შეუძლიათ, კუს სიმკვირეხლოე ას-ნავლოს.

თქვენს სწრაფვაში თქვენივე არსებნისაკენ დევს სიკეთე. ის თითოეულ ადამიანშიათ,

მაგრამ ზოგიერთში ეს სწრაფვა მძფოთვარე, დაყუჩრომელი დინებაა, თავის ნყლებს ზღვისკენ რომ მიაქანებს მთის ფერ-ფობთა საიდუმლოებანსა და ჭყის სიმღერასთან ერთად,

ზოგში კი ის პაჭარა ნაკადულია, კლაკნილოებში რომ იკარგება, იხლართება და ილევა იქამდე, ვიდრე ნაპირს მიაღწევდეს.

მაგრამ ის, ვისაე ბევრი სწყურია, არ ეუბნება მას, ვინე მერ-რედითარე კმაყოფილდება: „რაჭომ ორჯოფობ და არ ჩქარობო?“

რადგან ნამღვილად კეთილი ადამიანი შიშველს არ ჰკითხავს: „სად არის შენი ჭანისამოსი?“ ხოლო ყსახლოკაროს – „რამოყვიდა შენს სახლოსო?“

მ ემდეგ ქსრუმმა ქალმა თქვა: გვესაუბრე ლოყვაზე.

ყთხრა პასუხად:

ჟნედურებისა და გაჭირვების დროს ლოყულობთ. კარგი იქნე-
შოდა, ასევე ლოყულობდეთ თქვენი დიდი სიხარულის ჟამს და
ხვავრიელობისას,

რადგან რა არის ლოყვა, თუ არა თქვენი გაღწევა წოწხალ
ეთერში?!

და თუ მშვიდდებით საკუთარი ნყვდიადის სივრცეში განდევნით,
რარიგ სიხარულის მოიპოვებთ გყლის განთიადის გამოსხივები-
სას!

თუ სყლი ლოყვას გთხოვთ, როდესაე ტირით, ის არ მოგემ-
ვებთ მანამ, სანამ არ გაიღიმებთ.

ლოყვისას ინეთ მალლა, რათა შეხვდეთ მათ, ვინე იმ ნყთს
ლოყულობს და მათ, ვისაე მხოლოდ ლოყვისას შეხვდებთ.

ამიტომ შედით ამ ყხილაე ტადარში ნეჭარებისთვის და საამო
ყრთიერთობისთვის,

რადგან თყი ტადარში მხოლოდ იმისთვის შედისართ, რომ
ითხოვთ, ვერაფერს მიიღებთ.

თყი შეხვალთ და პირქვე დაემხოზით, არვინ ნამოგაყენებთ.

მაშინაე კი, როყა სხვერისთვის ითხოვთ სიკეთეს, არ იქნებთ
შესმენილნი.

საკმარისია, თუ უხილავ ტყაძარში შეხვალთ.

არ შემიძლია, ლოყვის სიტყვებით აღვვლინა გასწავლოთ.

ღმერთს ესმის სიტყვა მხოლოდ მაშინ, როდესაც თავად გამოთქვამს მას თქვენი ზავიდან.

ვერე ზღვების, ტყეებისა და მთების ლოყვას გასწავლით,

მაგრამ თქვენ, მათი გაჩენილები, ამ ლოყვას თქვენს გულში იპოვით.

და თუ ღამის სიჩუმეში ყურს კარგად დაუგდებთ, გაიგონებთ, როგორ ამბობენ მღვდარებაში:

”ღმერთო, ჩვენო გაფრთიანებული არსებავ,

ეს შენს ნებას ნებავს ჩვენი თავი,

ეს შენს სურვილს ვსურვართ ჩვენ,

შენი გულისნადილი აქრევს ჩვენს ღამეებს, რომელიც შენ გეკუთვნის, დღეებად, რომელიც ასევე შენია.

ვერაფერს შეგთხოვთ, რადგანაც ჩვენი გაჭირვება და მწყობარება იყრ მანამდე, ვიდრე ისინი ჩვენში გაჩნდება.

გვჭირდები და ყოველთვის, როდესაც გვაძლევ შენი არსების უმეტეს ნაწილს, გვაძლევ ყველაფერს”.

ქემდეგ განდევნილი, რომელიც ქალაქს ნელინაღში ერთხელ
სტყუმრობდა, წარსდგა და თქვა: გვესაუბრე სიამოვნებაზე.
და უპასუხა:

სიამოვნება სიმღერაა თავისუფლების,

მაგრამ არ არის თავისუფლება.

ის თქვენ სურვილთა ყვავილობაა,

მაგრამ არა ნაყოფი მათი.

ის სიღრმეა, სიმაღლისკენ რომ მოყნოდებხ,

მაგრამ არც ღრმია და არც მაღალი.

ის ტყვეა ფრთავაშლილი, გულიდან გაფრენას რომ ლამობს,

მაგრამ არა დასაზღვრული სივრცე.

ღიას, სიამოვნება მართლაც სიმღერაა თავისუფლების

და მე სიამოვნებით მოვისმენდი, როგორ მღერით მას მთელი
გულით, მაგრამ არ მინდა, გული დაკარგოთ ამ სიმღერაში.

არიან თქვენ შორის უმანვილები, რომლებიც ეძებენ ერთად-
ერთს – სიამოვნებას. ამისათვის კი მათ განსჯიან, საყვე-
დურობენ.

არა, ასეთებს არც განვიკითხავ, არც ვამუნათებ, დაე, ეძებონ,

რადგან ისინი მხოლოდ სიამოვნებას არ იპოვიან.

მას შვიდი და ჰყავს და მათ შორის ყველაზე უმცროსი სია-
მოვნიტაზე მიშვნიერია.

ნუთუ არ გსმენიათ იმ კარის ამბავი, მინაში ფესვებს რომ
ექებდა და განძი იპოვა?

ექვენ შორის არიან მოხუცები, სიამოვნებას სინანულით რომ
იგონებენ, როგორც სიმთვრალეში ჩადენილ წოდვას.

ეს სინანული უფრო გონების დაბნელებას ჰგავს და არა დას-
ჯას.

უჭობთ, ისეთი მადლიერებით მოიგონონ სიამოვნება, როგორც
ზაფხულის მოსავალი.

მაგრამ თუკი მათ სინანული ანუგეშებთ, და დაე, იყონ ნუგეშ-
ქეშულნი.

ექვენ შორის არიან არც ისეთი ახალგაზრდები, რომ ეძიონ
და არც ისეთი მოხუცები, რომ გაიხსენონ სიამოვნება.

ძიების წინაშე შიშით და თავიანთი მოგონებებით ისინი გაყრ-
ბიან ხორციელ ნეტარებას, რათა სულის გაუფრთხილოდნენ, არ
დაამერირონ იგი.

ასეთებს თავშეკავებარ სიამოვნებას ანიჭებთ.

ამგვარად, ისინიერ ჰოყლობენ განძს, თუმც მოწყალებე ხელოებით
მინაში ფესვებს ექებდნენ.

მაგრამ მითხარით, ვის შეუძლია, სულის მიაყენოს შეურაცხ-
ყოფა?

განა მერცხალი დაამერიებს ღამის სიჩუმეს?

წიწინათელა დაამერიებს წაში ვარსკვლავებს?

ქარს დაამძიმებს თქვენი წერხლი და თქვენი ზოლი?

თუ ფიქრობთ, სული ყურეა ნუნარი, რომელსაც კვერთხი ააღვლავებდა?..

ხშირად, როდესაც სიამოვნებაზე უარს ამბობთ, თქვენი არ-სენის სამალავში მალავთ თქვენს სურვილს.

ვინ იქნის, იქნებ ის, რაც დღეს ხელიდან გაუშვით, ხვალინდელ დღეს მოთმინებით ელის?

თქვენმა სხეულმა კი იქნის, რა არის მისთვის ნანდერძევი, თუ რა სჭირდება, რა ეკუთვნის. ვერ მოაწყყნებ.

ხოლო სხეული ქნარია სულის.

თქვენზეა, მისგან სასიამოვნო მუსიკას გამოხრებით თუ არეულ ზგერებს.

გულში სვამთ კითხვას: როგორ გავარჩევ, ნეტარებაში რა არის კარგი, რა არის რუდი?

გადით მინდვრებში, თქვენს ბაღებში, რათა გაიგოთ, რომ ფუტკრისთვის ყვავილებიდან ნექტრის აღება ნეტარებაა,

მაგრამ ყვავილისთვისაც ნეტარებაა ნექტრის გაწემა, რადგანაც იგი ფუტკრისთვის სიწოვხლის წყაროა,

ხოლო ფუტკარი ყვავილისთვის – სიყვარულის მარნე.

ორივესთვის – ფუტკრისთვისაც, ყვავილისთვისაც – სიამოვნების გაღება და მიღებაა სიამოვნება.

ორფალოსის მუხოვრებნო, ემსგავსეთ ყვავილებსა და ფუტკრებს ნეტარებაში.

3 კოეფმა თქვა: გვესაუბრე სილამაზეზე.
მან უპასუხა:

სად უნდა ეძებოთ და როგორ უნდა იპოვოთ სილამაზე, თუ ის თავად არ გახდებთ თქვენი გზა და მეგობარი?

როგორ უნდა ილაპარაკოთ მასზე, თუ ის თავად არ იქნება თქვენი საუბრის მქსოველი?

გულნატკენი და განანწყენებულნი ამბობენ: „სილამაზე აღ-
ერსიანია და ნაზი, როგორც ახალგაზრდა ღვდა, საკუთარი
დიდებულებებისაგან ოდნავ უხერხულად მოკრძალებულად რომ
დააბიჯებს ჩვენ შორის“.

მგზნებარენი ამბობენ: „სილამაზე მრისხანეა და ძლიერი, ქა-
რიშხაღივით არყევს და აღელვებს რასა და ღვდამინას“.

დაღლილნი და ღონემიხდილნი ამბობენ: „სილამაზე ნაზ ჩურ-
ჩულს ჰგავს. ის სულში საუბრობს. მისი ხმა ჩვენი სიჩუმის
წინაშე უკან იხევს, როგორც ჩრდილის შიშით აკანკალებული
სუსტი შუქი.“

მოუსვენარნი ამბობენ: „გაგვიგია, როგორ ყვიროდა ის მთებში
და მის ყვირილთან ერთად ნაღების თქარათქყური, ფრთების
ცყაპყნი და ღომების ღრიალი ისმოდა“.

ქალაქის მოდარაჯენი ამბობენ: „სილამაზე აღიონთან ერთად
ამოდის აღმოსავლეთიდან.“

შუადღისას მშრომელები და გამვლელები ამბობენ: „ჩვენ
მზის ჩასვლისას ფანჯრებიდან გვინახავს, როგორ ეშვება ის
ღვდამინის მიღმა“.

ზამთარში, თოვლში, ნამქერში ჩარჩენილნი ამბობენ: „ის
გაზაფხულთან ერთად შემოაბიჯებს მთის ფერდობებზე“.

მომკლენი ზაფხულის პაპანაქებაში ამბობენ: „გვინახავს, როგორ ერეკება ის ქემოდგომის ფოთლებს, გვინახავს თოვლის ფანტელები, გაზნეული მის თიებში“.

ეს ყოველივე თქვენ სილამაზეზე თქვით.

სინამდვილეში მასზე კი არ ლაპარაკობდით, არამედ თქვენს დაუოკებელ მოთხოვნებზე.

სილამაზე მოთხოვნილება არ არის. აღფრთოვანება, აღჭარება.

ის არც მწყურვალე ბაგებია და არც წარიელი გამჭვრილი ხელი.

ის მსურვალე გულია და მოხიბლული სული.

ის არც სახეა, რომლის დანახვარ გინდათ და არც მელოდია, რომელსაჲ მოისმენდით.

ის ხატება, რომელსაჲ ხედავთ თვალდახუჭულნი, და სიმღერა, რომელიჲ ყურებდახმულენსაჲ გესმით.

ის არც დღვილია დანოჭებული ქერქის ნაკერებში და არც ფრთაჲ კლანჭებთან შეზრდილი.

ის მარადაყვავებული ბალია და მუღმივადმოფარფაჲ ანგელოსთა ღასი.

ორფაღესის მუხოვრებნო, სილამაზე რხოვრება, თავისი ნმინ-და სახიდან საფარველი რომ ჩამოყშორებია,

მაგრამ რხოვრება თქვენ ხართ და საფარველიჲ თქვენ ხართ.

სილამაზე მარადისობაჲ, სარკეში რომ იხედება, მაგრამ მარადისობაჲ თქვენ ხართ და სარკეჲ თქვენ ხართ.

ერომა მოხუცმა მღვდელმა სთხოვა: გვესაუბრე რელიგიაზე.
და მან თქვა:

განა დღეს სხვა რამეზე ვილაპარაკე?

რელიგია არ არის ყველა საქმე და ზრახვა?

და ისიც, რა არაა საქმეა და არაა აზრი, არამედ სიხარულია
და გაოცება, მუდმივად რომ ჩნდება სულში, მაშინაჲ კი, როცა
ხელები ქვას თლიან ან საქსოვ დაზგაზე შრომობენ?

ვის შეუძლია გამოყოს თავისი რწმენა საკუთარი საქრეელისგან
ან მონაძისი – თავისივე ქმედებისაგან?!

ვის შეუძლია, საათები წინ დაიდოს და თქვას: ეს ღმერთისთ-
ვის, ეს ჩემთვის, ეს ჩემი სულისთვის და ესერ სხეულისთვის.

თქვენი თითოეული საათი ფრთაა, თავისი მოქნევით სივრცეს
რომ კვეთს.

ის, ვინც იმოსება მორალით, როგორც საყუთესო სამოსით,
უმჯობესია მიშველი იყოს.

ქარი და მზე არაფერს ავნიებენ მის კანს.

ის, ვინც ქრევამში მხოლოდ წესს მისდევს, თავის მოჭიკჭიკ
ჩიჭს ვაღიაში კეჭავს.

თავისუფალი სიმღერა კი რკინის მავთულობლართებიდან არას-
დროს გამოდის.

ის, ვისთვისაც ღვთისმოსაობა ფანჯარაა, რომელსაც ხსნიან და ხურავენ, ჯერ კიდევ არ ყოფილა თავისი სულის სახლში – მისი ფანჯარა ღიაა განთიადიდან განთიადამდე.

თქვენი ყოველდღიური რბოვრებაა თქვენი ჭაძარი და რელიგია.

როცა არ უნდა შეხვიდეთ იქ, ყველაფერი, რაც გაზაფხათ, თან წაიყოლოთ.

წაიღეთ გუთანი, გრდემლი, ყრო და მუღნი,

ყველა ის საგანი, რომელიც აუყრილებლობის გამო ან სიამოვნებისთვის შექმენით,

რადგან ოცნებაში არც თქვენს წარმატებებზე მალლა ასვლა შეგიძლიათ, არც თქვენს წარუმატებლობებზე დაზლა დაწემა.

თან წაიყვანეთ ყველა ადამიანი,

რადგან როცა თავს იღრეკთ, არ გაძლოუძთ არც მათ იმედებზე მალლა ანააარდება, არც მათ სასონარკუეთილებზე დაზლა დააარდნა.

უფალი რომ შეგეყნოთ, ამოყანების ამოხსნა არ მოგინეცდათ.

მიმოიხედეთ და დაინახავთ, როგორ ეთამაშება ის თქვენს ბავშვებს.

სივრცეს გახედეთ და შენიშნავთ, როგორ დააბიჯებს ის ღრუბლებზე, ინვლის თავის ხელებს – ელვას და მოდის წვიმად.

თქვენ დაინახავთ, როგორ იღიმის ის ყვავილებში, ადის მალლა და ხელს გიქნევთ ხის ფოთლებიდან.

მეფე ალმიტრამ თქვა: ახლა სიკვდილოზე გვსურს, რომ გკითხოთ.

და მან თქვა:

გინდათ სიკვდილის საიდუმლოებას ჩასწვდეთ, მაგრამ სად ნახავთ მას, თუ არა წხოვრების გულში?!

ბუს, რომელსაც ლამემ აუკრა თვალები, არ შეუძლია, სინათლის საიდუმლოს ახსნას საბურველი.

თუ მართლა გინდათ, სიკვდილის სული იხილოთ, თქვენი გულის კარი წხოვრების სხეულს ფართოდ გაუღეთ.

განუყოფელია სიწოვრელი და სიკვდილი, როგორც მდინარე და ზღვა.

თქვენი იმედებისა და სურვილების სიღრმეში მიღმიურის ჩუმი უღონა დევს.

და როგორც თოვლქვეშ ჩაძინებულ თესვს, თქვენს გულსაც ესიზმრება გაზაფხული.

გჭეროდეთ სიზმრების, რადგან მათში მარადისობის კარიბჭე იმალება.

სიკვდილის შიში მეფის წინაშე წარმდგარი მწყემსის თრთოლვას ჰგავს. მეფე მას მალე ხელს დაადებს წყალობის ნიშნად.

განა ამ მწყემსის გულის ფანქრალში არ იფარება სიხარული იმისა, რომ მეფე დანიშნავს?!

და განა ეს თრთოლვა არ ანახებს ყველაზე მეტად?!

რას ნიშნავს გარდაცვალება, თუ არა ქარში შიშვლად დადგომას და მიზეზე დადნობას?

და რას ნიშნავს შეწყვიტო სუნთქვა, თუ არა მშფოთვარე მიქრევ-მოქრევათაგან გათავისუფლდე, რათა ამ სუნთქვამ შეძლოს აფრენა, გაფართოება და ამსუბუქებით ღმერთის მოძებნა?

მხოლოდ მაშინ ამღერდებით მთელი გულით, როდესაც სიჩუმის მდინარიდან შესვამთ.

მხოლოდ მაშინ დაინებთ აღმასვლას, როდესაც მწვერვალს მიაღწევთ.

მხოლოდ მაშინ შეასრულებთ თქვენს ნამდვილ რევას, როდესაც დედამინა გამოითხოვს თქვენს სხეულს.

მოსაღამოვდა.

აღმიჭრამ, წინასწარმეტყველმა, თქვა:

კურთხეულ იყოს ეს დღე, ეს ადგილი და შენი სული, რომელიც გვესაუბრებოდა.

და მან უპასუხა:

განა მე ვლაპარაკობდი? მეუ მსმენელი არ ვიყავი?

შემდეგ ტაძრის საფეხურებს ჩაყავა. ხალხი თან გაჰყავა. მივღა თავის გემთან და გემბანზე შეჩერდა.

კვლავ ხალხს გახედა და ხმა აღიმალლა:

ქარი მიზრძანებს თქვენს დატოვებას. მართალია, ისე არ მეჩქარება, როგორც ქარს, მაგრამ უნდა ნავიდე.

ჩვენ, მგზავრები, მუდმივად უდაბურ გზებს დავუძებთ. არასოდეს ვინცერთ დღეს იქ, სადარ დაგვიღამდა. აისს იქ არ ვხვდებით, სადარ დაისმა დაგვტოვა.

მაშინაჲ გზაში ვართ, როცა დედამინას სძინავს.

ფესვმაგარი მყენარის თესლეები ვართ. როგორც კი მივალნევთ სიმწიფეს და გულეები გადაგვეცხება, ქარი ნავილეს და გაგვფანტავს.

მოკლე დღე მქონდა თქვენ შორის, მაგრამ კიდევ უფრო მოკლეა სიტყვა, რომელიც ვითხარით.

თუ ჩემი ხმა დავიდუმდებათ ყურებში და ჩემი სიყვარული გაქრება თქვენი ხსოვნიდან, მე ისევ მოვალ.

და უფრო სავსე გულით, სულისთვის ამტყველებული ზავით კვლავ გაგესაუბრებით.

ღიას, მოქრევასთან ერთად მოვბრუნდები.

და თუმცა, შესაძლოა, სიკვდილმა დამფაროს, ან უფრო დიდმა სიჩუმემ მომიწვას, მაინც თავიდან მოვძებნი თქვენს გაგებას.

ტყუილ-უბრალოდ არ დავინცებ ძებნას.

თუკი რაიმე ჩემს თქმულში არის ჭეშმარიტება, იგი უფრო მჭექარედ გამჟღავნდება და უკეთ შეესმინება თქვენს აზრებს.

ორფალესის მუხოვრებნო, მე ქარს მივყავები, მაგრამ არა უფსკრულისკენ, არა სიწარეილისკენ.

თუ დღეს არ უნერია ახდენა თქვენს სურვილებს და ჩემს სიყვარულს, მოდიეთ, ის შეპირებად დარჩეს მეორე დღისთვის.

ივლებს ადამიანის სურვილები, მაგრამ არა სიყვარული და ყველა დღენიადავ იმას წდილობს, რომ სიყვარულია აასრულოს მისი სურვილები.

ამიტომ იწოდეთ, უფრო დიდი დუმილიდან დავბრუნდები.

ნისლი, რომელიც გარიჟრაჟზე გაიფანტება და მხოლოდ ქვარს დაჭოვებს მინდვრებში, რაში ავა, ღრუბლად შეკონინდება და ნვიმად წამოვა.

მერ ნისლის მსგავსი ვიყავი.

ღამის სიჩუმეში ვხეჭიალობდი ქუჩებში, ჩემი სული კი თქვენს სახლებს სტუმრობდა.

თქვენი გულისრემა იყო ჩემს გულში, თქვენი სუნთქვა – ჩემს სახეზე, ყველას გიყნობდით.

შევიძერნე თქვენი სიხარული, თქვენი ტკივილი. როცა გეძინათ, თქვენს სიზმრებსავე კარგად ვხედავდი.

ხშირად ვყოფილვარ თქვენ შორის ისე, როგორც ტბა – მთებში.

ავირეკლავდი ამ მწვერვლებს, დამრეყ ფერდობებს, თქვენი ფიქრების, სურვილების გამვლელ ფარასავე.

ჩემს სიჩუმეში ზავშვეების სიცილ-კისკისი ნაკადულებად ჩამონან-ნკარდა, ყმანვილთა უინი – მდინარეებად.

და ჩემს სიღრმეშივე განავრძობდნენ თავის სიმღერას.

მაგრამ სიცილზე უფრო ტკბილი, ვნებაზე უფრო დიდებული მოვიდა ჩემთან.

ეს იყო უსაზღვრობა თქვენში – გოლიათი, რომელშიავე ყველანი უჭრედები და მყესები ხართ მხოლოდ.

ის, ვის სიმღერაშივე თქვენი მღერა უხმო თრთოლთა.

სწორედ ამ გოლიათში ხართ უზარმაზარნი,

სწორედ მას ვყუყურობდი, როდესავე დაგინახეთ და შეგიყვარეთ,

რადგან რომელ სიშორეებს, რომელივე არ არის თქვენს უსაზღვროებაში, შეიძლება გასწდეს სიყვარული?!

რომელი ხილვა, იმედი და გულისთქმა შეიძლება გასწდეს ამ აღმაფრენას?

გოლიათი თქვენში ზუმბერაზ მუხას ჰგავს, ვაშლის კვირტებით დაფარულს.

მისი ძალა გაკავშირებთ მინასთან, მის არომატს აპყავხართ სივრცეში, მის ურყეობაში ხართ უკვდავი.

გითხრეს, ჭაჭვირ რომ იყოთ, მისი უსუსტესი რეგოლივით უსუსურნი ხართო.

ეს ნახევრადსიმაართლია.

თქვენ ძლიერნიერ ხართ, როგორც მისი უძლიერესი რეგოლი.

თქვენი შეფასება თქვენი ყველაზე მწირედი საქმით იგივეა, ოკეანის ძალა მისი ქაფის სიმყოფით შეაფასო.

თქვენი შეფასება წარუმატებლობებით ნიშნავს, წელიწადის დროები რვაღებდაღობაში დააღანაშაულო.

ღიას, ოკეანეს ჰგავხართ და თუმცა მეჩეჩზე შემჯდარი გემები თქვენს ნაპირებთან მოქრევას ელიან, თქვენ, ოკეანერ რომ იყოთ, ვერ დაჩქარებთ საკუთარ მოქრევას.

კიდევ, წელიწადის დროებს ჰგავხართ და თუმცა ზამთარში უარყოფთ საკუთარ გაზაფხულს, თქვენში მიყურებულ გაზაფხულს ჩათვლიემილს ელიებთ და არ სწყინს.

არ იფიქროთ, რომ ეს გითხარით იმისთვის, რათა ერთმანეთში თქვათ: მან ჩვენ შეგვაქო, ჩვენს არსებაში მხოლოდ სიკეთე დანინახაო.

მე მხოლოდ სიტყვებით ვადმოგვრემთ, რაერ ფიქრებში ისედაერ იერთ.

რა არის სიტყვით შემოსილი როდნა თუ არა უსიტყვო როდნის ჩრდილი?!

თქვენი აზრები, ჩემი სიტყვები ქალღმერთია, გამოძავალი დაბე-
ჭდილი მახსოვრობიდან, რომელიც ირავს გარდასულ დღეებს,

ძორეულ დღეებს, დედამინა რომ არ გვიწოდდა ჩვენ, არც
თავის თავს,

ღამეებს, როცა მინა ზორგავდა..

ბრძენი ადამიანები სიბრძნის გასაზიარებლად გაკითხავდნენ,
მე კი მოვედი, რათა ავიღო თქვენი სიბრძნიდან.

აი, ვიპოვე უფრო მეტი, ვიდრე სიბრძნეა.

ეს არის ანთებული სული თქვენში, უფრო და უფრო დაუყვრომი-
ელი რომ ხდება,

სანამ თქვენ, მისი გაზრდის კერძემჩნეველნი, საკუთარი
დღეების ჩასაქრობად დრჭვინავთ.

ეს უხოვრებაა, რომელიც სწორედ იმ სხეულებში ეძებს სიწორე-
ბლეს, საფლავებისა რომ ეძინათ.

აქ არ არის საფლავები.

ეს მთა, დაბლობი აკვანი და საფეხურია.

ყოველთვის, როცა მინდორს ჩაუვლით, კარგად დაუკვირდით -
იქ, სადაც წინაპრები განისვენებენ, საკუთარ თავებს, ხელობ-
ელჩაკიდებულ, მოწყვავე თქვენს ზავშვემს დაინახავთ.

მართლაც ხშირად მხიარულობთ ისე, რომ ამის შესახებ თავად
არ იყით.

სხვები მოვიდნენ თქვენთან ოქროს დაპირებებით. ირწმუნეთ
მათი, მაგრამ მიყრით მხოლოდ სიმდიდრე, ძალაუფლება და
სახელი.

დაპირებებზე გარეგნულით როცა მოგუერთ, მაგრამ უფრო მეტად დიდსულოვანნი იყავით ჩემდამი.

უფრო ძლიერი სიწოქხლის ნყურვილი მიზოძეთ.

ხომ არ არსებობს ადამიანისთვის იმაზე დიდი საჩუქარი, რა მის მიზნებს გამძრალ ტუჩებზე აქრევს, ხოლო მთელს მის წხოვრებას – ულოე ნყაროდ.

სწორედ ეს არის ჩემი ჭილდო, ჩემი პატივი, რომ როცა არ უნდა მოვიდე ნყაროსთან ნყურვილის მოსაკლავად, ვხედავ – როცხალო ნყალს თავად სწყურია

და ვიდრე მას ვსვამ, ის მე მსვამს თავად.

ზოგიერთ თქვენგანს ეგონა, თითქოს ამაყი ვარ იმისთვის, რომ საჩუქრები მივიღო.

ღიას, მეტისმეტად ამაყი ვარ იმისთვის, რომ მივიღო გასამრტელო, მაგრამ არა – საჩუქარი.

თუმცა ტყის კენკრით ვიკვებობდი გორაკებს შორის მაშინ, როდესაც ჩემი სუფრასთან დასმა შეგეძლოთ

და ტყარის მუშაზანდში მეძინა მაშინ, როცა სიხარულით შემიკედლოებდით,

მაინც თქვენი ნაზი ზრუნვა ჩემს დღეებსა და ღამეებზე ატკობდა საკვებს ჩემი შავისთვის, ხოლო ძილს ხილვებში მიხვევდა.

თქვენ უხვად გასრეთ ისე, რომ ამას თავად ვერ ხვდებთ.

და ამისათვის ყველას გაკურთხებთ.

მართლაც, სიკეთე, რომელიც სარკეში იხედება, ქვად იქნება.

ხოლო კეთილი საქმე, საკუთარი თავით რომ იხიზლდება, ნყევ-
ლას შობს.

ზოგი თქვენგანი უკარებდასაქ კი მიწოდებდა – მთვრალს სა-
კუთარი მარტოსულობით.

ასე ამბობდით:

„ის ცყის ხეებთან ბჭობს და ადამიანებთან – არა, განმარტოე-
ბით ზის გორაკებზე და დაჰყურებსო ჩვენს ქალაქს.“

მართალია, მე ზორრეცებზე ვძვრებოდი და მოძორებით ვხეტი-
ალობდი, მაგრამ სხვაგვარად როგორ დავინახავდი, თუ არა
შორიდან და სიმაღლიდან?

როგორ შეიძლება იყო ჭეშმარიტად ახლოს, თუ შორს არ
იქნები?!

სხვები მიძახდნენ, მაგრამ უხმოდ ამას ამბობდნენ:

„უწნობო, მიუდგომელ მწვერვლებზე შეყვარებულო, რატომ
წხოვრობ იქ, სადაც არნივები იკეთებენ ზუღეს?“

რატომ ეძებ მიუწვდომელს? რომელი ქარტყილი გინდა გააბა
შენს ბაღეში?

რომელ იღუმალ ჩიჭებზე ნადირობ?

მოდი, ერთ-ერთი ჩვენგანი იყავი. მოდი, დანაყრდი ჰურიით,
წყურვილი მოიკალი ღვინით.“

ისინი სულის სიმარტოვეში ამბობდნენ ამას,

მაგრამ მათი სულის მარტოობა უფრო ღრმა რომ ყოფილიყო,

მისვლენოდნენ – მხოლოდ თქვენი ტკივილისა და სიხარულის საიდუმლოს ვეძებდი და თქვენი არსების იმ ნაწილზე ვნადირობდი, ზეერაში რომ ნავარდობს.

თუბრა მონადირე ნანადირევი იყო,

რადგან ზევრმა ისარმა დატოვა ჩემი მშვილდი მხოლოდ იმისთვის, გულზე რომ დამსობრდა.

ვინც ფრენდა, ის ხობავდა კიდურ,

რადგან როდესაც ჩემს ფრთებს მზის ქვეშ გავშლიდი, მათი ჩრდილი მინაზე კუს სახით ეყრებოდა.

და მე, მორწმუნე, ეჭვს ვეძლეოდი,

რადგან ხშირად ვისობდი თითხ საკუთარ ჭრილობაში, რათა მეჭად მერწმუნა თქვენი და უკეთ შემიყვანით.

და აი, ამ რწმენითა და წოდნით გეუბნებით:

არ ხართ გამომწყვდეულნი თქვენს სხეულებში. ვერ დაგაკავებთ სახლები და მინდვრები.

ყველაფერი, რაც ხართ, მთებს ზემოთ სახლობს და ქართან ერთად ქრის.

ეს არ არის ქმნილება, მზეზე გასათბობად რომ გამოძვრება ან სიზნელებში სავალს გათხრის, რათა ხიფათს დაემალოს.

არამედ რაღაც თავისუფალი, სული, მთელს დედამიწას რომ მოიყავს და გაიჭრება ეთერში.

თუ ეს სიტყვები ზურუსითაა მოწყული, ნუ ერღებთ მათ განმარტებას.

ბუნდოვანია ყველაფრის დასაწყისი, მაგრამ არა – ზოლო.

გამიხარდებდა, თუ გემახსოვრებოდა, როგორც საწყისი.

სიეროვნად და ყველაფერი ქოჩხალი ბურუსში იზაფებდა და არა კრისტალში.

ვინ უწყის, იქნებ კრისტალი გაფანტული ნისლია.

მინდა გახსოვდეთ, როცა მოგავიწყდებოდა:

ის, რა თქვენში ყველაზე სუსტად და ბუნდოვნად ჩანს, ყველაზე ძლიერია და აშკარა.

განა თქვენმა სუნთქვამ არ აღმართა თქვენი ძვლები და გაამაგრა ისინი?

განა სიზმარმა, რომელიც არც ერთ თქვენგანს ახსოვს, არ ააშენა ქალაქი და მასში ყველაფერს მისწა იერი?

რომ შეგეძლოთ იმ სუნთქვის მიმოქრევის დანახვა, სხვას აღარაფერს დაინახავდით,

რომ შეგეძლოთ მისი სიზმრის ჩურჩულის მოსმენა, სხვა ბგერებს ვლარ გაიგონებდით.

მაგრამ ვერ ხედავთ, არ გესმით და ეს კარგია.

საფარველს, თვალებს რომ ვიფარავთ, ასწევნ მხოლოდ ის ხელები, რომლებმაც მოქსოვეს იგი,

ხოლო თიხას, ყურებს რომ ვიხშობთ, გამოიღებენ მხოლოდ ის თითები, რომლებმაც მოზილეს იგი.

და მაშინ დაინახავთ,

და მაშინ გაიგონებთ,

და არ ინანებთ, რომ გამოსწრაფეთ სიბრძნე,

არ ინანებთ, რომ ყოყმანი იყავით,

რადგან იმ დღეს ყველა ფარული ზრახვა გაგიჩნდადგებათ და დალორავთ სიბნელეს ისე, როგორც უნინ სინათლეს ღო-
რავდით.

ეს თქვა თუ არა, მიმოიხედა და დაინახა საჭესთან მდგარი
მესაჭე, რომელიც ხან გაშლილ აფრებს, ხან სივრცეს გაჭ-
ყურებდა.

და დაუმატა:

ჩემი გემის მეთაური მოთმინებითაა აღვსილი.

ქარი ქრის და ვერ წყნარდებიან იალქნები.

საჭერ კი ითხოვს, მიმართულებას მომეყრითო,

მაგრამ გემის მეთაური იყდის, როდის დავასრულებ სათქმელს.

მეზღვაურები, რომლებიც დიდებული ზღვის გუნდს უსმენდნენ,
მოთმინებით მისმენდნენ მერ.

მეტი ლოდინი აღარ დასჭირდებათ.

მზად ვარ – ნაკადულომა ზღვას მიაღწია და დიდებული დედა
ისევ იკრავს გულში თავის შვილს.

მშვიდობით, ორფალეთის მუხოვრებნო,

ეს ფლერ დასრულოდა.

ის იხურება ჩვენ წინაშე, როგორც წყლის შროშანი თავისი ხვალისდელი ფლის წინ.

რარ აქ მოგვერა, შევინახავთ.

თუ ეს არ გვეყო, ისევ შევიკრიბებით და ერთად გავინვიდით ხელეშს იმისკენ, ვინც უთუოდ მოგვერემს.

არ დაგავინყდეთ, დავბრუნდები.

წყითრ და ჩემი სწრაფვა ქვიშასა და ქაფს მოაგროვებს სხვა სხეულისთვის.

წყითრ, სულ ერთი წუთი სიმშვიდის ქარზე, და სხვა ქალი მშობს.

მშვიდობით, ორფალოესის მუხოვრებნო, და ახლოგაზრდობავ, რომელიც აქ გავატარე.

გუშინ არ იყო, სიზმრად რომ შევხვდით...

მიმღერდით ჩემს მარტოობაში, მე კი თქვენი მისწრაფებებისგან რად აწვდილი კოშკი ავაშენე.

მაგრამ აი, დასრულოდა სიზმარი, ძილი და გარიჟრაჟმარ გადაიარა.

შუადღე დაგვეყრებს. ნახევრადგამოღვიძებან ფლედ გადაიქრა და განშორების უამი დადგა.

თუ ისევ შევხვდებით მოგონებების ბინდბუნდში, კვლავ ვისაუბრებთ და კიდევ უფრო გულში ჩამწვდომ სიმღერას მიმღერებთ.

თუ სხვა სიზმარში შეხვდებოდა ჩვენი ხელები, რაში სხვა კომპასარ ავაშენებთ.

ეს თქვა და მეზღვაურებს ნიშანი მისწავ.

მათ მყისვე აუშვეს ლუზა, ჩამოხსნეს გემი მისადგომიდან და აღმოსავლეთისკენ გაწურეს.

ორფალოესის ხალხს ყვირილი აღმოხდა, ერთი გულოდანო თითქოს. ეს ხმა საღამოს ზინდში აიჭრა და ზღვაზე ისე გა- ისმა, გეგონებოდათ, საყვირში ჩაჰბერესო.

მხოლოდ აღმიჭრა ფუძა. მზეერთ აწილებდა გემს, ვიდრე ის ნისლში არ გაუჩინარდა.

და როჯა ხალხი მიმოიფანტა, ის ისევ იდგა მარტო ნაპირზე და გულში იხსენებდა წინასწარმეტყველის სიტყვებს:

„წყითრ, სულ ერთი წყითი სიმშვიდის ქარზე და სხვა ქალი მძობს...”

„ქართული აკადემიური ნიგნი“
ირ. აბაშიძის 16, 0179 თბილისი, ტელ: 2227137; 551 227137
www.artlines.ge, www.artlinesshop.ge, artlinesinfo@gmail.com

